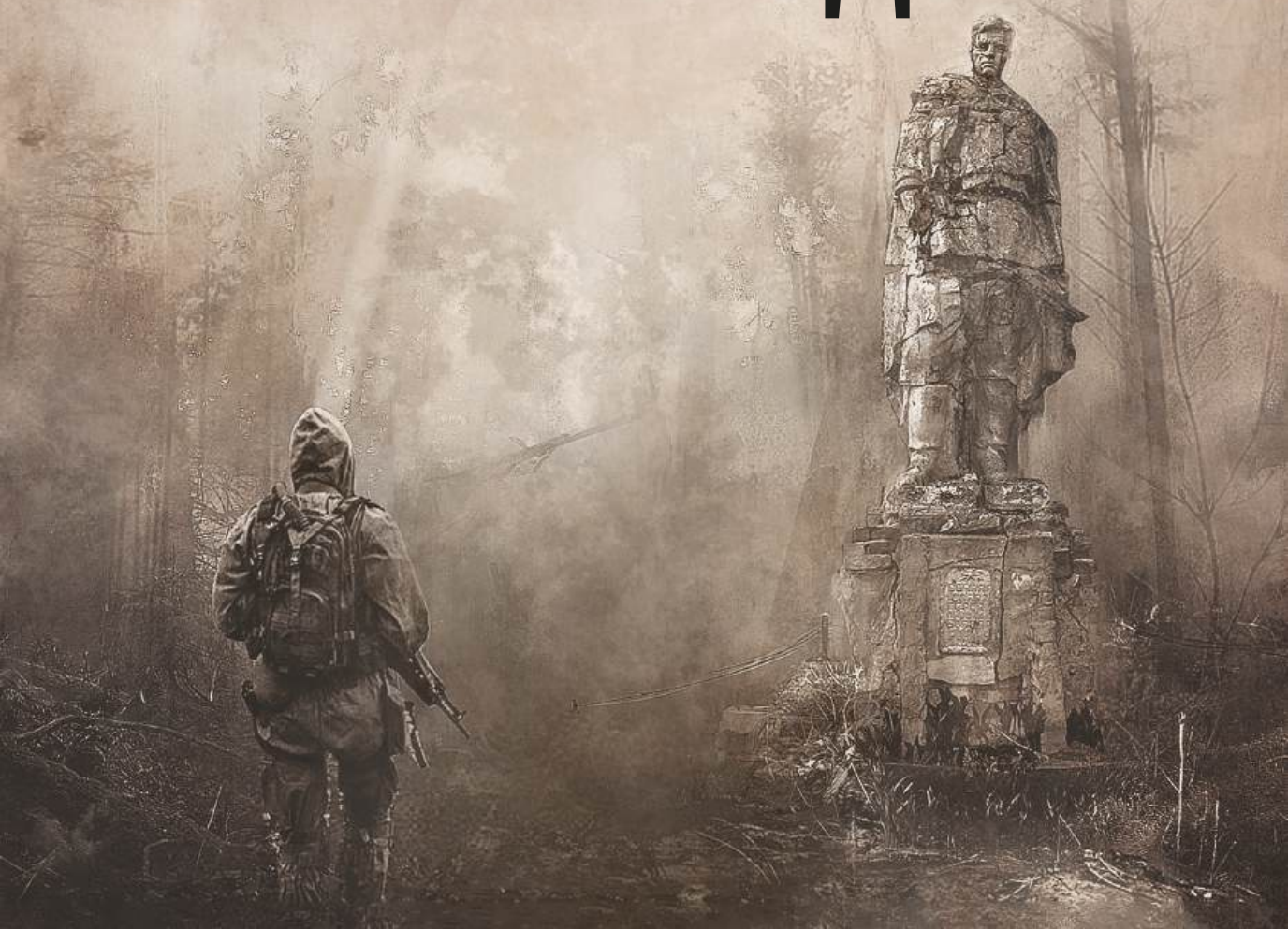

STALKER

НАСТІЛЬНА ГРА

ОСОБИСТІ ІСТОРІЇ

ПРАВИЛА ТА СПОГАДИ

ОГЛЯД

«Особисті історії» — необов'язкове доповнення для гри «S.T.A.L.K.E.R. Настільна гра». Його можна використувати під час проходження кампанії, а також у режимі «Вживання в Зоні».

У доповненні є особисті досягнення, які можна отримати під час гри і які розкривають спогади, фрагменти історії сталкерів. Розблокувавши спогад, сталкер отримує спеціальний ігровий бонус, унікальний саме для нього: жетони ходу, предмети, модифікації або навіть карти оточення.

Зверніть увагу, що доповнення може трохи зменшити рівень складності гри.

УМІСТ

Доповнення «Особисті історії» містить такі компоненти:

13 двобічних аркушів досягнень

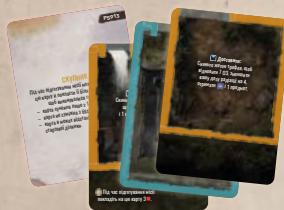
13 особистих жетонів ходу

3 жетони укріплення

13 особистих карт модифікацій

13 карт оточення

13 особистих карт предметів

Книга особистих історій і спогадів

ПІДГОТУВАННЯ

Після підготування кампанії, але до початку гри видайте кожному гравцю аркуш досягнень для його сталкера.

Додати компоненти доповнення можна й не на першій місії кампанії. Також доповнення можна використовувати під час партії в режимі «Вживання в Зоні» (чи серії партій у цьому режимі, якщо граєте тими ж сталкерами). Просто видайте гравцям аркуші досягнень для їхнього сталкера перед підготуванням місії. Зверніть увагу: що пізніше в кампанії ви введете доповнення в гру, то складніше буде отримати всі досягнення.

ДОСЯГНЕННЯ

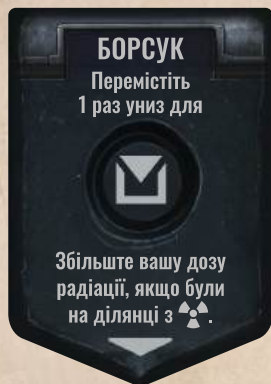
Ви отримуєте досягнення, коли виконуєте його умови, зазначені на аркуші.

Отримавши досягнення, позначте його на аркуші й прочитайте відповідний спогад. Спогади можна знайти на сторінках цієї книги. Тоді отримайте вказані нагороди (на кожній карті є унікальний код, за яким знайти потрібну карту дуже легко). Після цього поверніться до гри.

Щоб не переривати ігровий процес, ви можете не читати спогад відразу після отримання досягнення, а повернутися до нього, наприклад, після завершення дії їх ходу. Ви можете перерхитати розблоковані спогади будь-коли, але відповідні нагороди за них можна отримати лише раз.

Зверніть увагу, що порядок досягнень на аркуші не пов'язаний із нагородами. Наприклад, за перше досягнення деякі сталкери отримують особисті карти предметів, а деякі — особисті карти модифікацій.

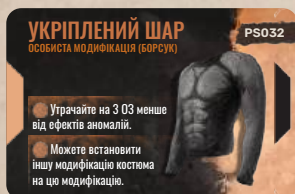
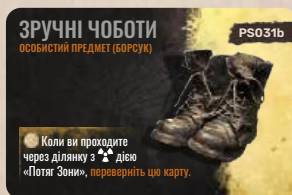
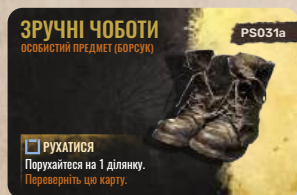
ОСОБИСТІ ЖЕТОНИ ХОДУ

Ці жетони додають сталкерам особистих рис і працюють майже так само, як і їх аналоги з базової гри. Кожен такий жетон ходу дає можливість один раз на місію скористатися спеціальним ефектом.

Розблокувавши такий жетон, замініть ним один зі своїх звичайних жетонів ходу. Звичайний жетон поверніть у коробку. Відтепер, коли виконуються умови особистого жетона, ви можете перевернути його й розіграти його ефект.

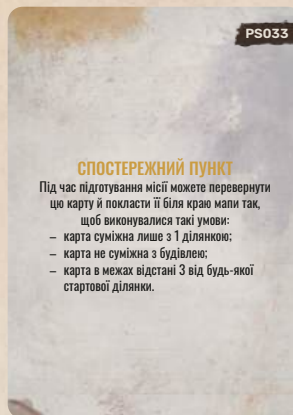
ОСОБИСТІ ПРЕДМЕТИ Й МОДИФІКАЦІЇ

Ці особисті речі нагадують сталкерам про важливі моменти їхнього життя. Особисті карти предметів і модифікацій працюють так само, як їх аналоги з базової гри, за такими винятками:

- лише сталкер, чиє ім'я вказане на карті, може використовувати її;
- ці карти не можна продати чи купити, однак їх можна зберігати в схроні між місіями;
- скинуті під час місій кампанії особисті карти предметів і модифікацій негайно повертають у схрон;
- усі особисті карти предметів перевертають після використання (їх можна перевернути назад, виконавши зазначені на карті умови).

КАРТИ ОТОЧЕННЯ

Ці карти уособлюють місця, що їх відвідали ваші сталкери. На одному боці карти оточення є інструкція, як цю карту треба розмістити під час підготування. На іншому боці — ділянка, на яку можна буде зайти під час місії. Ці карти можуть додавати нові дії або змінювати правила гри.

Зазвичай їх треба розміщувати на відстані 1–3 від стартової ділянки. Їх не накладають на мапу, а приєднують до неї, збільшуючи розмір мапи. Карти оточення треба приєднувати до мапи короткою стороною і так, щоб вхід на ділянку карти повністю з'єднався з порожньою ділянкою мапи.

Карту оточення можна використовувати в місії, лише якщо сталкер, якому належить ця карта, бере у ній участь. Усі сталкери можуть заходити на особисті карти оточення й використовувати їхні дії.

Приклад правильного розташування особистої карти оточення

Приклад неправильного розташування особистої карти оточення

Карта оточення не в межах відстані 3 від стартової ділянки.

Вхід на карту оточення не повністю з'єднано з порожньою ділянкою на мапі місії.

Карту оточення приєднано довгою стороною.

Карта оточення частково лежить на мапі.

Карта оточення розташована по діагоналі.

РОЗБЛОКУВАННЯ ЕЛЕМЕНТІВ ПІД ЧАС КАМПАНІЇ

Перед вирушенням на місію ви можете спорядити сталкерів їхніми розблокованими картами особистих предметів і модифікацій. Якщо зробили це, покладіть їх горілиць (карти предметів покладіть боком «а» догори) у відповідні комірки на планшеті. Усі невикористані розблоковані особисті карти предметів і модифікацій залиште в схроні.

Перед місією ви можете розмістити розблоковані особисті жетони ходу ефектом догори на планшетах сталкерів, яким належать ці жетони ходу і які беруть участь у місії.

Після підготування місії можете покласти розблоковані особисті карти оточення за наведеними вище правилами. Зверніть увагу, що особисту карту оточення можна використовувати, лише якщо сталкер, якому вона належить, бере участь у місії.

СПОГАДИ

Спогади Полкана

СПОГАД ПОЛКАНА 01

Полкан радше відчув нападника, ніж почув його. Він підкрадався майже безшумно, а в Зоні той, хто так робить, вочевидь, має недобрі наміри. Полкан зірвався з місця, кинувся ліворуч і покотився по землі. Ніж нападника проминув його лише на кілька сантиметрів.

Полкан миттєво вихопив штик. П'ятнадцять сантиметрів загартованої сталі, як змашені, увійшли в живіт нападника.

«Наступного разу стрілай, — прогарчав Полкан в обличчя чоловіку, що вже помирав. — Можливо, виживеш».

Обличчя нападника перекосило в агонії, проте щось у його погляді змусило Полкана негайно впасти на землю. Через секунду нічну тишу розірвав різкий звук пострілу. А потім ще одного. Що гірше — стріляли зблизька.

Полкану ніколи було милуватися точними пострілами. Секунди йому вистачило, щоб злитися з темрявою, і ще кількох, щоб знайти стрільця й убити його.

«Кумедно, що після стількох років, вони все ще хочуть вбити мене, — саркастично сказав Полкан мертвому стрільцю. — Наче я можу вибратися звідси й комусь розповісти. Хтось там, мабуть, збожеволів».

Полкан сплюнув на землю й гірко засміявся.

Отримайте особисту карту предмета **PS011** («Штик»).

СПОГАД ПОЛКАНА 02

Солдати швидко рушили вперед. Полкан, який був у першій лінії, роздивлявся місцевість через приціл автомата. Було вже темно, але пристрій нічного бачення працював відмінно.

«Лейтенанте, вона тут, — указав розвідник. — Дослідницька база».

Полкан кинув оком на напівзруйновану будівлю й скривився.

«Занадто гучна назва для цього сральника», — пробуркотів він.

Розвідник усміхнувся.

«Мутанти на четверту годину, — доповів один із солдатів. — Триста метрів, не рухайтеся».

«Є якісь ознаки вчених?» — запитав Полкан.

«Поки ні».

«Добре. Тоді...»

Нічну тишу раптово перервав крик.

«Нарешті! Ви тут!»

Розмахуючи руками, до них біг чоловік у білому комбінезоні.

«Я вже думав, ви не прийдете, — кричав він. — Я відкрив властивості...»

«Мутанти почали рухатися», — повідомив один із солдатів.

Полкан уже й сам бачив обриси істот, які невпинно наближалися.

«Чому люди науки такі напрочуд тупі?» — промайнула в його голові думка.

І тоді він побачив, як із бункера вибігла ще одна постать. Струнка жінка. Довге темне волосся. Розпущене.

На долю секунди Полкану здалося, що він бачить Діану. Знадобилося кілька ударів серця, щоб усвідомити, що це неможливо. Реальність, як завжди, була невблаганна.

«Фокус на цілі, — крикнув Полкан. — Прикрийте!»

Він підхопився й побіг до збентежених науковців крізь темряву. Штовхнув чоловіка до своїх солдатів, а жінку прикрив власним тілом, розвернувся й відкрив вогонь. Тіло найближчого мутанта розірвало кулями. У звіра були страшенно довгі кігті, і Полкан з полегшенням подумав, що вдягти новенький високоякісний костюм було правильним рішенням.

«Дякую», — пробурмотіла жінка. Зблизька вона була зовсім не схожа на Діану. Як він узагалі міг сплутати.

«Вибачте, — сказала вона. — Я мала б...»

«Так, мала б. А тепер зосередься», — він різко обірвав її на півслові.

Йому теж не завадило б зосередитися.

Бій тільки почався.

Отримайте особисту карту модифікацій **PS012** («Посилені бронепластики»).

СПОГАД ПОЛКАНА 03

Раптовий залп змусив Полкана і його людей припасти до землі.

Він подумки вилаявся. Він не чув цього звуку вже кілька місяців і з радістю не чув би й надалі.

«Лейтенанте, це великокаліберний кулемет!» — прошепотів один з його людей.

«Сам знаю», — огризнувся Полкан.

Він відчув легке запаморочення. Полкан і гадки не мав, що бандити мають таку потужну зброю. Судячи з їхніх шалених криків, їм не вистачало самоконтролю, щоб нормально стріляти з неї.

Схоже, вони віджали його в когось. Виродки.

«Вони цього не заслужили», — сказав він, коли брязкіт кулемета стих.

«Пане? — спитав сержант, відірвавши обличчя від землі. — Маєте на увазі кулемет?»

«І його теж, — зціпивши зуби, сказав Полкан. — Але головне, що вони не заслужили можливості нас убити. Ось що ми робимо».

Його план був простим, але продуманим. Частина солдатів мала відійти й відволікати бандитів, кричачи, що в них є товар на продаж. Решта чекатиме в засідці й спостерігатиме за розвитком ситуації. У потрібний момент вони завдадуть удару.

Потираючи спітнілі долоні, Полкан спостерігав, як розгортаються події.

«У нас є ліки! — кричав один із його людей. — Не стріляйте. У нас є ліки на продаж! І горілка! Ще сигарети! Виходьте торгувати!»

Полкан очікував, що бандити захочуть, щоб «торговці» підійшли ближче, але ні. Наївні бандити з поспіхом вивалилися зі свого бункера й навіть не залишили нікого за кулеметом.

І коли вони відійшли достатньо далеко від бункера, Полкан наказав стріляти.

«Чудова робота, пане, — сказав сержант, коли звуки пострілів стихли. — Розіграно як по нотах».

«Це легко, коли твій ворог — ідіот, — відповів Полкан. — Якщо бачиш, що ворог розумніший за тебе, — тікай».

«Якщо зможеш», — додав подумки. На нього нахлинули спогади про страшну подію, через яку він тепер навіки ув'язнений у Зоні. Полкан відігнав спогад і повернувся до своїх людей.

«Зберіть усе цінне, — наказав він. — Повертаємося в табір».

Отримайте особисту карту оточення PS013 («Точка перегруповання»).

СПОГАД ПОЛКАНА 04

Вони йшли цілий день. Солдати втомилися, ще й хмари в небі пророкували сильний дощ. Їм потрібно знайти укриття.

«Мая, — Полкан розвернувся до розвідниці. — Бачиш ту будівлю? Пробеерися в неї і дізнайся, чи можна в ній замовити столик на вісьмох осіб».

Мая із зусиллям усміхнулася.

«Буде зроблено, пане».

Полкан раптово згадав, що Мая вже якийсь час скаржиться на біль у ногах, і махнув їй рукою.

«Ні, почекай. Я сам».

Будівля виявилася напівзруйнованим корівником, оточеним поваленим парканом. Поруч із рештками паркану стояв іржавий трактор. Полкан обережно наближався до будівлі, тримаючи зброю напоготові. Інтуїція підказувала, що в будівлі може хтось бути.

Раптом у завалах біля будівлі він побачив пластикову іграшкову машинку. Червону спортивну машинку.

«Славку б машинка сподобалася», — подумав Полкан, сумовито усміхнувся й нахилився забрати її.

За мить куля просвистіла там, де лише секунду тому була його голова. Полкан упав на землю, переко-

тився й сховався за тим, що колись було колодязем. Він зробив кілька пострілів у бік нападника, але швидко зрозумів, що ворогів декілька.

«Добре, що не послав Маю, — подумав Полкан. — Навряд чи в неї є слабкість до іграшкових машинок».

Зціпивши зуби, він почав відстрілюватися.

Отримайте особистий жетон ходу («Невідступний»).

СПОГАД ПОЛКАНА 05

Невисокий пагорб був на межі Зони, і день видався напрочуд сонячний. А в Полкана був на диво потужний бінокль.

Він дістав його й довго вдивлявся в горизонт.

Якби хтось цієї миті зміг поглянути в очі Полкана, то побачив би в них нескінченну тугу. Тугу за тим, чого йому давно не вистачало. А якби цьому комусь udało-ся ще й прочитати думки Полкана, то він побачив би в них спогади про життя до Зони. Про його багатонадійну службу в силах спецназу. Про щасливий шлюб і невинне прекрасне обличчя його сина. І про доленосне завдання.

Брудне й неофіційне завдання, яке не підлягає обговоренню, сплановане до найменших дрібниць. Йому було потрібно проникнути в Зону й усунути лише одну ціль. Він зробив те, що мусив. Йому навіть удалось вчасно дістатися точки евакуації, але, на його превеликий подив, його там ніхто не чекав. Він знайшов лише фото своєї сім'ї та коротеньку записку: «Не повертайся».

Він зрозумів, що його кинули. Те, що він зробив, мало величезне значення. Убивство ніколи не буде розкрито.

Але тієї ж миті обличчя Славка стало для нього лише слізним спогадом.

А Зона — його новим домом.

Могутні люди не давали йому зв'язатися з дружиною чи сином, але він ніколи не перестане сумувати за ними. Ні на секунду.

Коли Полкан прибрав бінокль, у його погляді не було нічого, окрім стриманої туги й похмурої рішучості.

«Одного дня, Славку, я повернуся до тебе, — укро-те пообіцяв він собі. — І до тебе, Діано. Так чи інакше».

Спогади Лани

СПОГАД ЛАНИ 01

За долю секунди віддалений вогонь перетворився на жалоподібну білу від температури ракету.

«У виродків є РПГ», — швидко дійшло до неї.

«В укриття!» — з усіх сил крикнула вона й кинулася бігти. Вона пригнулася, перекотилася й стрибнула за обгорілий камінь. Краєм ока помітила, як інші члени її групи намагаються знайти собі укриття.

Не всім удалося. Ліворуч від неї розірвався снаряд. Якщо точніше, то на місці, де був її командир.

Навряд чи хтось міг би вижити після такого. Лана раптово усвідомила, що їй доведеться взяти командування на себе.

«Як у старі часи, — подумала вона. — Коли менеджер був на лікарняному чи звільнявся, хтось мав виконувати його роботу. Найчастіше цим "хтосем" була я».

Лана викотилася з диму й пригнувшись побігла до бункера, у якому стрільці святкували влучний постріл. Вона спинилася в неглибокій калюжі біля бункера, і багнюка бризнула їй в обличчя.

«На моїй минулій роботі було дещо чистіше, — спало їй на думку. — І менше смерділо. Проте стресу було набагато більше».

Вона вкотилася в бункер, повний диму й вітальних вигуків. На щастя, обидва стрільці дивилися в інший бік. Лана натиснула на спусковий гачок.

Вони так ніколи й не дізнаються, що їх убило.

«А от задоволення набагато менше».

Отримайте особисту карту предмета **PS021**
(«Службовий бейдж»).

СПОГАД ЛАНИ 02

«Ми... вже близько?» — захекано запитав чоловік.

Лані він не подобався. Їй не подобався страх у його очах і те, як він смикався кожного разу від шелестіння куців на вітрі. Вона була впевнена, що йому не місце серед солдатів. Він був схожий на вченого чи на інший вид розумників, але чомусь був потрібен командир. «Гаразд, — подумала вона. — Доправимо його, куди потрібно, і забудемо про нього».

Болото забурлило. Десь далеко завив мутант. Чоловік помітно затремтів і в паніці озирнувся.

«Ми вже близько?» — повторив він.

«Так, — вирішила вона відповісти. — Десь за годину будемо на місці».

«За годину? — чоловік був обурений і розчарований водночас. — Це зовсім НЕ близько!»

«Стулися й лишайся тут, якщо не подобається», — Лана пригрозила чоловікові пістолетом, і той зупинився. Саме вчасно, бо мутант удалечині стих. Лана знала, що цей вид мутантів стихає, лише коли зосереджується на цілі.

Інакше кажучи, він уже міг готуватися напасти на них.

Тиха, як сама ніч, вона почала крастися в бік істоти. Було до чорта темно, але вона кралася, доки не дійшла до перекинутого напівзгорілого уазика. Ідеальне укриття.

Вона сховалася за ним і дочекалася, щоб мутант безшумно вийшов із чагарників. У заздалегідь установлений приціл Лана побачила голову звіра. За секунду ця голова розлетілася, як стигла диня.

«Попався», — пробурмотіла вона й підійшла до розумника.

«Ти не мала залишати мене так, — рознівся він. — Ти хоч знаєш, хто я?»

«Приманка. Вельми нічогенька. Решта мене не обходить».

Отримайте особисту карту модифікації **PS022**
(«Адаптивний приціл»).

СПОГАД ЛАНИ 03

Дмитро був її сержантом. Невисокий, жиливий сучий син, який ніколи не скаржився й терпіти не міг, коли скаржаться інші. Того дикого вечора, коли Лана тягнула його в укриття, він теж не жалівся, незважаючи на кульове поранення в боці.

«Я тебе витягну», — зціпивши зуби, гарчала Лана.

«Ні. Зупинися, — пробурмотів Дмитро. Його обличчя перекосило в агонії, і він благально дивився на неї затуманеними очима. — Ти не зможеш».

«Не зможу? — прохрипіла Лана. — Це я не зможу, поблажливий ти шмат...»

Вона радше відчула рух, ніж побачила. За мить дістала пістолет і натиснула на гачок. Куля пройшла точно між очей снарка.

Тварина впала мертва, а Лана, віддихуючись, стояла над трупом.

Потім вона розвернулася до Дмитра.

«Бачиш? Зі мною краще не жартувати».

«Бачу, — Дмитро спробував усміхнутися. — Але мені не страшно. Я помираю. Мені вже зовсім не страшно».

«Помирати надумав? — Лана вхопилася за чоловіка й знову почала тягти. — Чоловіки... Як завжди, шукаєте найлегших шляхів. Я не дам тобі померти, упертий ти гівнюк».

І не дала.

Отримайте особистий жетон ходу («Рішуча»).

СПОГАД ЛАНИ 04

Це був просто собака.

Не сліпий пес чи інша мутована машина для вбивства, а простий собака, кістлявий і пошрамований, який до того ж тремтів від холоду й страху. Самотній одинак у Зоні, як і вона була кілька років тому.

Її серце тьохнуло. Вона спустилася зі сторожової вежі, стала на коліна й потягнулася до собаки.

«Ходи сюди, друже, — прошепотіла лагідно. — Ну ж бо. Я тебе не скривджу. Знаєш, у мене теж колись був собака».

Раптово собака судомно здригнувся й побіг у бік кущів під вежею. Лана не відразу зрозуміла, що так сильно його налякало. Але вже за мить вона почула вий снорків, і до неї дійшло. Кущі затремтіли, і собака жалібно заскавчав.

«Ні! — крикнула вона. — Облиште його, кляті виродки!» Вона навіть не роздумувала й просто стрибнула через кущі прямісінько в зграю снорків. Двох поклала з дробовика, третього заколола ножом, але було запізно — собака був мертвий.

«Падли, — кричала вона крізь сльози. — Для вас що, нема нічого святого?»

Лана ніколи не відчувала такої люті. Вона кричала й била трупи снорків, доки лютя не вщухла.

І лише тоді поховала собаку.

Отримайте особисту карту оточення **PS023**
(«Вартовий пост»).

СПОГАД ЛАНИ 05

На стіні занедбаного сільського магазину висів таксофон.

Лана похитала головою. Вона вважала, що телефони більше не працюють, що зв'язатися з кимось із зовнішнього світу неможливо і єдиний спосіб — це кур'єри. Однак місцеві мешканці запевнили її, що таксофон працює. Принаймні інколи.

«Можливо, і так, — подумала вона. — Зрештою, ми не надто далеко від кордону».

І ось вона зняла слухавку й піднесла її до вуха.

Так, чутно сигнал.

Вона набрала номер. Після чотирьох гудків на іншому кінці дроту відповіли.

«Так?»

Голос її найкращої подруги Наталки звучав так само, як і роки тому. Наче вони лише вчора бачилися.

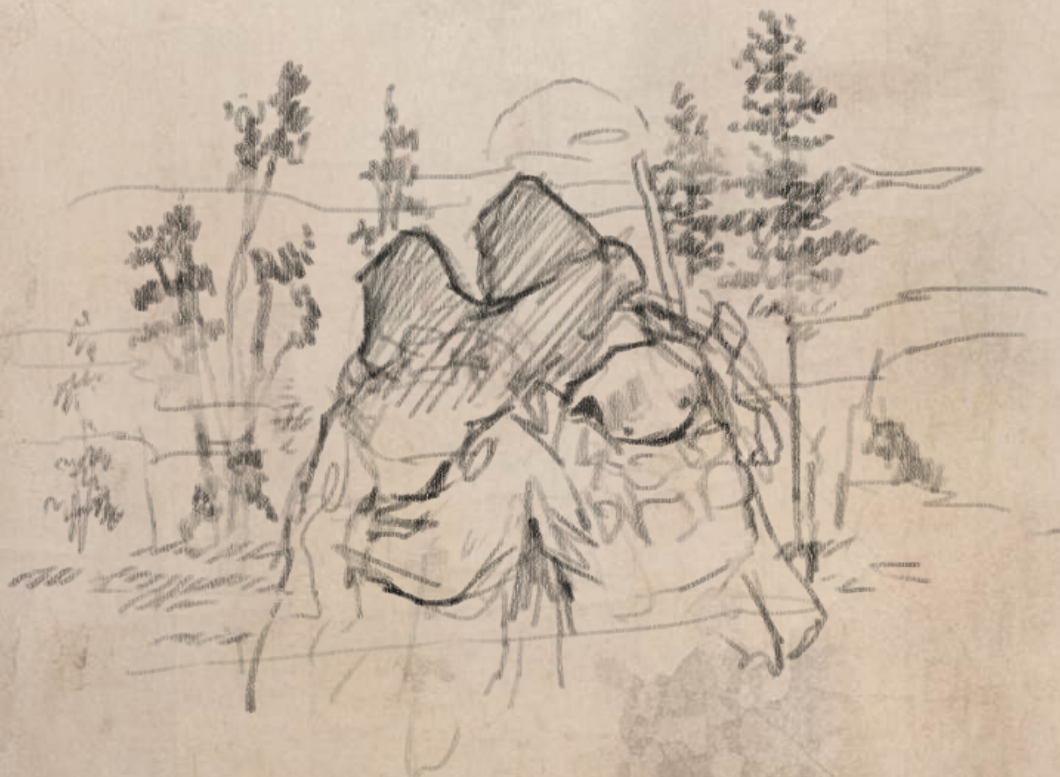
«Хто це?»

Лані хотілося так багато розповісти Наталці, але раптом у неї стислося горло. Що вона може розказати людині, яка зараз десь дуже далеко й живе своїм затишним життям? Про що вони взагалі можуть балакати? Чи залишилося в них узагалі щось спільне?

«Агов?! Це якийсь тупий жарт?»

Лана повільно повісила слухавку й пішла.

І ніколи більше не поверталася.

Спогади Борсука

СПОГАД БОРСУКА 01

«Ось так, — тихо сказав Борсук і поклав ще один камінь на вершину невеликого кургану. — «Як тільки їм вдалося? Уявляєш, хтось намагався розкопати твою могилу».

Не зважаючи на біль у коліні, він підвівся й поклав ще один камінь на курган.

«Тут ти будеш у безпеці, — додав, оглянувши схили кратера. — Тут тебе не дістане жоден монстр. Обіцяю».

Борсук присів на курган і витер чоло брудною хусткою.

«І нащо я так заморочуюсь, — прошепотів він. — Нащо? Ти ж дурень. Як ти міг ось так узяти й померти такою безглуздою смертю? Як ти міг полишити мене тут одного, мій єдиний друже?»

Він підвів мокрі від сліз очі й подивився на криваво-червоне вечірнє небо.

«Кумедно. Я думав, що виплакав їх усі».

Він витер слюзи рукавом.

«Знаєш, я виконав обіцянку, — продовжив твердим голосом. — Я став провідником. І вгадай що? Уже через місяць, як я полишив тебе, знайшов три артефакти. І заробив на нове взуття. Скажи, добре? Хто б міг подумати».

Усмішка зникла з його обличчя.

«Але... Але я б усе віддав за ще один день з тобою, друже».

Борсук піднявся.

«Так, я провідник. Я не зміг витягти тебе з біди, але присягаюся, що буду допомагати іншим, скільки стане сили. До останнього подиху, — він поглянув на могилу. — А ти спочивай із миром. Я дуже сильно сумуватиму за тобою, побратиме».

Отримайте особисту карту предмета **PS031**
(«Зручні чоботи»).

СПОГАД БОРСУКА 02

Борсук ніколи не чув акценту, з яким розмовляв цей чоловік. Але, судячи з його костюма й спорядження, а також готовності розкидатися грошима, він належав до «вершків» суспільства.

«Я мрійник, — сказав чоловік і надягнув протисонцеві окуляри, які, напевно, коштували цілий статок. — І мрію я додати ще один трофей до своєї колекції. Знайди мені... Як ви його там називаєте? Псевдогіганта».

«Я не вистежую монстрів, — запротестував Борсук. — Я лише провідник».

«Це незначна різниця, яка зникає на фоні моїх грошей, — сказав чоловік із презирливою посмішкою. — А тепер відведи мене до місця, де живуть ці істоти».

«Вони ж не якісь там слони! Ці істоти...»

«Роби те, за що я тобі плачу!»

Борсук уже замислювався над тим, щоб піти геть, але велика купа грошей, діряве пальто й не менш діряві черевики переконали його залишитися. Він мовчки знизав плечима й узяв гроші. Наступного дня він повів незнайомця до старого залізничного депо, де, за чутками, жив псевдогігант. На щастя, іти туди було недовго. Борсук не був певен, що готовий довго вислуховувати побрехеньки незнайомця про його мисливські пригоди.

«Один із псевдогігантів живе в тій похиленій будівлі, — повідомив він незнайомцю, перериваючи його чергову цікаву історію. — Навколо будівлі повно забруднених радіацією ділянок, тому раджу триматися стежки».

«Дякую, — сказав незнайомиць, заряджаючи зброю. — Ти чесно відпрацював свої гроші».

Борсук хотів зауважити, що цінність людини не вимірюється грішми, але лише знизав плечима й додав:

«У псевдогіганта дуже міцний череп».

«А в мене дуже потужна гвинтівка, — відповів незнайомиць. — І хороший костюм. Не відходь далеко. Допоможеш потім відрізати йому голову».

Борсук пішов за чоловіком, але залишився на краю однієї із забруднених ділянок. Лічильник Гейгера тривожно затріскотів, але Борсук не збирався тут затримуватися надовго.

І справді, незабаром почувся дикий рев псевдогіганта, звук кількох пострілів, а потім — і агонічний людський крик. Оськажений псевдогігант вискочив із будівлі. На щастя, достатньо близько, щоб Борсук устиг двічі вистрілити з дробовика в закривавлену пащеку монстра. А потім ще двічі.

Наївшись свинцю, псевдогігант слабко заревів і без духу впав на землю.

«Якщо в істоти міцний череп, то цілитися треба кудиінде», — сказав Борсук сам до себе й пішов шукати гвинтівку й костюм незнайомця, сподіваючись, що вони пережили сутичку.

Отримайте особисту карту модифікації **PS032**
(«Укріплений шар»).

СПОГАД БОРСУКА 03

Монолітівці наступали з нелюдською наполегливістю. Вибухи гранат оглушували, а кулі свистіли в повітрі, наче смертоносні шершні.

Борсук лаявся. Він не міг повірити, що втрапив у таку халепу. Це мало бути звичайне завдання — провести групу найманців у Лиманськ. Але це завдання перетворилося на криваву баню, коли на них напали монолітівці. Двоє найманців майже стекли кров'ю, а третій був сильно поранений. Куці, за якими вони ховалися, не давали майже ніякого захисту.

Борсук перезарядив зброю, але стріляти не поспішав. У нього був інший план.

«У мене закінчуються патрони», — крикнула лідерка групи.

Борсук її не чув. Він перекотився й сховався за єдиним деревом, стовбур якого вже був поцяткований кулями. Тоді він піднявся по ньому й оглянув місцевість. Повно аномалій, але...

Але одного разу він проходив через них. І, здається, запам'ятав маршрут.

«Залишився останній магазин, — крикнув інший найманець. — Ці виродки всіх нас уб'ють!»

Борсук швидко зліз.

«Є один шлях», — прокричав він, прицілившись й вистрілив.

Лідерка поглянула на нього з недовірою.

«Який ще шлях? Місто з усіх боків оточене Рудим лісом, повним аномалій! Монолітівці дуже добре знали, де робити засідку».

«Монолітівці недоумки. І якщо я кажу, що шлях є, то він, чорт забирай, таки є. Прикривайте й тримайтеся поруч. Якщо пощастить, пройдемо через аномалії без проблем».

І вони справді зробили це.

Отримайте особисту карту оточення **PS033**
(«Спостережний пункт»).

СПОГАД БОРСУКА 04

Борсук закричав, і кровосос негайно розвернувся в його бік.

Тоді Борсук побіг.

Монстр був набагато швидшим за старого сталкера, а його здібність ставати невидимим робила з нього справді непереможного ворога. Борсук задихався, але біг. Він викинув непотрібну зараз зброю, щоб хоч трохи прискоритися.

Він мусив. Хтось мусив відвернути увагу монстра від групи, яку він вів.

«Але чи надовго тебе вистачить? — запитав він себе. — Як довго ти зможеш бігти?»

Він уже відчував сморід монстра. Борсук був за крок до смерті.

Але раптом яскраво спалахнула аномалія. Та сама, яку він часто бачив. Та сама, алгоритм якої бездоганно знав. Ну... майже бездоганно.

Він побіг в аномалію.

Удача знову була на його боці. Він точно знав, коли треба заплющити очі, на відміну від кровососа. Аномалія засліпила його, а інерція доробила справу. Кровосос був занадто близько.

Він несамоовито заревів, але невблаганна аномалія

безжально розірвала його на шмаття. Борсук почав потроху заспокоюватися. Йому треба було повернутися до групи.

Бо він — провідник. Усе інше не мало значення.

Отримайте особистий жетон ходу («Дослідник»).

СПОГАД БОРСУКА 05

Прикордонник направив автомат в обличчя Борсука.

«Стояти! — прогарчав він. — Ще один крок — і ти труп».

Борсук голосно розсміявся.

«Та невже? — запитав весело. — Я живу в Зоні дуже багато років, хлопче. Ти дійсно думаєш, що я злякаюся смерті?»

Автомат не ворухнувся.

«У мене чіткий наказ затримувати всіх, хто намагається проникнути в Зону, діду», — заявив прикордонник.

«Я не проникаю, — відповів Борсук. — Я просто заходжу».

«У чому різниця?»

«У тому, хлопче, що я повертаюсь у світ, якому належу, — відповів Борсук, озирнувшись через плече. — Я все життя провів у Зоні, але інколи це життя достобіса набридає. Тоді я виходжу в зовнішній світ, сподіваючись, що приживуся в ньому, але ні. Світ технологій, у якому люди одержимі товарами й не можуть знайти часу поговорити одне з одним, — не мій. Ненавиджу всі ці гламурні штуки. Ненавиджу поспіх і шум. Ненавиджу те, як інші зверхньо дивляться на мене, наче я прокажений або мутант. Я повертаюсь додому, синку. Окрім цього, мені треба провести цих людей до місця призначення».

Борсук глянув в очі солдату.

«То що? Що ти зробиш, хлопче? Відмовиш старій людині в можливості померти на рідній землі?»

Солдат повільно опустив автомат.

Спогади Міледі

СПОГАД МІЛЕДІ 01

Разом із групою вона стрибнула в канаву. Інстинктивно дістала зброю та оглянула місцевість.

Кляті бандити.

Міледі ніколи не бачила, щоб ці жалюгідні мерзотники так сказано атакували. Здавалося, їм не було краю. Що ж таке?

У будь-якому разі, у канаві їй не місце. Вона снайперка. Їй потрібне більш віддалене й відокремлене місце, з якого вона зможе застати ворога зненацька.

Непомітно вона вистрибнула з окопу й перекотилася за маленьке дерево. Потім за інше.

Бандити ще не встигли дістатися окопів. Кілька з них полягли, але решта шалено наступала, оточуючи її загін.

«Покидьки, — прошепотіла вона. — Мене тут навіть не мало бути. Мені треба знайти декого, а ви мені заважаєте».

Плавним рухом Міледі підняла гвинтівку й почала вицілювати бандитів. Першим їй трапився чоловік із зарядженим гранатометом.

«Не так швидко», — подумала вона й натиснула на гачок.

Куля відірвала бандиту частину черепа, і він випустив гранатомет з рук.

«Що скоріше ви всі помрете, то скоріше я зможу продовжити пошуки», — прошепотіла вона й узялася за роботу.

Отримайте особисту карту модифікації **PS042**
(«Приціл SUSAT»).

СПОГАД МІЛЕДІ 02

Міледі подумки вилаялася й спробувала ослабити мотузку, але той, хто зв'язав її, був майстром своєї справи. Вона обвела поглядом голі стіни прикордонної застави й знову вилаялася. Як вона дозволила цим покидькам так легко себе зловити?

Двері відчинилися, і в кімнату зайшов офіцер із двома надшчербленими чашками з гарячим чаєм. Він поставив їх на стіл і похитав головою з удаваним здивуванням.

«Я казав їм не зв'язувати тебе, — із сумом сказав він. — Надто старанні ідіоти».

«То розв'яжи мене!» — огризнулася Міледі.

«Ну, я збираюся, але... — офіцер усміхнувся. — Ти маєш спершу дещо пообіцяти. Зона — дуже небезпечне місце, і я не можу тебе туди пустити. Бачу, у тебе є модний армійський бушлат, і ти, мабуть, уважаєш себе сталкеркою, але ні. Ти не одна з них. Ти помреш, щойно потрапиш у Зону, через що я буду

дуже засмучений. Не можу дозволити такому гарнюсінькому обличчю безславно померти в Зоні».

Він провів пальцями по її щоці. Міледі ледве стрималася, щоб не відсахнутися.

«Послухай, — грубо сказала вона. — Я шукаю свого чоловіка, лейтенанта Степана Андропова. Ти його знаєш?»

Прикордонник прицмокнув і вдав, що роздумує.

«Ні, — нарешті сказав він. — Не знаю. Вибач, але в мене є наказ супроводити тебе додому».

Сподівання Міледі не справдилися.

«Хіба що, — посмішка Мірова стала ще огиднішою. — Хіба що ти захочеш залишитися тут зі мною. Я порядна людина, розумієш? Я забезпечу тебе».

«Це... звучить непогано», — видавила вона із себе, відвівши погляд.

Міров не побачив, бо був зайнятий мотузкою.

«Чая?» — запропонував він, коли Міледі нарешті підвелася.

«Із задоволенням», — відповіла вона і, схопивши чашку, вихлюпнула чай в обличчя Мірова. Прикордонник закричав від болю й спробував схопити її, але вона вправно викрутила йому руку, повалила на підлогу та зв'язала. Потім заткнула йому рота кляпом, на прощання вдарила ногою в пах і вже за кілька хвилин розчинилися в темряві ночі.

Отримайте особисту карту предмета **PS041**
(«Маскувальна накидка»).

СПОГАД МІЛЕДІ 03

Бандит виявився спритнішим, ніж думала Міледі.

Вона бачила, як він одним рухом схопив Таню за капюшон і смикнув. Таня змахнула руками, щоб не впасти. Скориставшись цим, бандит ухопив її за косу.

«Яку треба було давно відрізати», — подумала Міледі, спостерігаючи за бійкою із засідки.

Вона дістала зброю і прицілилася.

Таня — її найкраща подруга й відмінна солдатка. Вона боролася з бандитом із похмурою рішучістю, але той був непохитним.

«Припини смикатися, — подумала Міледі. — Я не хочу поцілити в тебе. Чорт забирай, Таню! Припини!»

Наче прочитавши її думки, Таня зупинилася.

«Чудово, — гаркнув бандит. — Угамувалася? Добре!»

Його пальці зімкнулися на Таниній шиї.

«Навіщо ти шпигувала за нашим табором? — запитав він. — Хто тебе послав?»

«Ідеальні останні слова», — подумала Міледі.

Він був за тисячу кроків від неї, але його голову було чітко видно в прицілі. Вона прицілилася, зосередилася, вирівняла дихання і...

Спустила гачок.

Чоловік упав. За мить Таня вилізла з-під трупа, схопила пістолет, але не стала стріляти, бо бандит уже не становив загрози. Натомість вона сплюнула й пішла в бік Міледі, яка вийшла з укриття.

Вони обійнялись. Таня вже поборолла шок, і тепер у її очах був лише суцільний сум.

«Вибач, — прошепотіла вона. — Я спостерігала за цими покидьками кілька днів і впевнена, що Степана в них немає. Я не змогла знайти його. Забери гроші».

Отримайте особисту карту оточення PS043 («Снайперська позиція»).

СПОГАД МІЛЕДІ 04

Клапоть туману попереду був густим і трохи зеленуватим.

Міледі зупинилась, утупившись у нього.

Йй не хотілося звертати з відносно безпечної стежки, якою вона йшла останню годину. Колючі кущі навколо та ставки зі смердючою чорною водою не обіцяли нічого хорошого.

Але туман...

Спогади раптово повернули її в інше життя. Вона чітко згадала оповитий туманом ліс і стадо величезних оленів. Вона полювала на них. Із чоловіком.

Зі Степаном.

Роздратована, вона витерла сльози брудним рукавом і подивилися вперед. Видимість майже нульова, повітря вологе, але наче чисте, звуки приглушені та спотворені. Звичайний туман. Вона відігнала сумніви й уже майже увійшла в туман, аж тут почула гучне ритмічне дихання. Перед нею з'явилася постать, а потім ще одна. Згорблені, з довгими руками й понівеченими головами. Мутанти.

Вона зціпила зуби й підняла зброю. Похмуру тишу болота розірвали два точних постріли.

Лише коли мутанти впали без духу, вона зрозуміла, що якби не спогад про чоловіка, то вона б загинула. Вона сумно усміхнулася.

«Ти все ще мене оберігаєш, — прошепотіла. — Дякую. Не хвилюйся, Степане. Я знайду тебе».

Отримайте особистий жетон ходу («Гостра на око»).

СПОГАД МІЛЕДІ 05

Битва тривала, але здавалося, що долгівці поступово відтісняють волівців. Міледі схопила снайперську гвинтівку й кинулася шукати кращу позицію, аж почула стогін з кущів.

«Лікар! Дідько, мені потрібен лікар...»

Міледі опустилася на коліна перед пораненим солдатом. Вона бачила достатньо смертей, щоб зрозуміти, що чоловіка вже не врятувати. Його очі блищали, він притискав руки до рани на животі, але темна кров просочувалася між пальцями.

«Лікаря», — прошепотів він, але потім його погляд зосередився на ній.

«Я знаю тебе, — вичавив він. — Я бачив тебе на фото. Ти — Степанова мала».

Серце Міледі закалатало, і вона схилилася над чоловіком.

«Ти знаєш його? Ти знаєш мого чоловіка? Лейтенанта Степана Андрухова? — запитала вона з тремтінням у голосі. — Знаєш, де він?»

«Ні, не бачив його кілька тижнів. Але він працював із... Боже, яка ж ти гарна!»

«Розкажи мені про чоловіка!» — заволала вона, нічого не бачачи від сліз, але чоловік знову ледь помітно усміхнувся й сконав.

«Кілька тижнів, — повторила вона. — Тож мої пошуки не марні. Він живий. Степане, я знаю, що ти деś тут, я знаю це. Тепер у мене є доказ. Я знайду тебе, коханий».

Спогади Вітра

СПОГАД ВІТРА 01

Пораненому бійцю ставало помітно краще. Очі вже не так гарячково палали, і він навіть зміг кілька разів сісти.

«Лежи, — різко сказав йому Вітер. — Твоя рана ще не загоїлася, а крім того, тут майже нема місця, щоб рухатися».

Солдат оглянув крихітний медпункт і ліг.

«Дякую, що підлатав мене, — промовив він хрипким голосом. — Хто ти?»

«Мене звуть Вітер. Я досліджую аномалії», — неохоче зізнався Вітер.

«То ти з розумників, — солдат кволо усміхнувся. — Ніколи б не здогадався. Той постріл був класний. Я помітив, хоч мене й шматував снарок. Ти поцілів у голову зі скількох... семисот метрів?»

Насправді там було вісімсот або навіть більше, але Вітер вирішив не хвалитися. Він згадав університетський тир, у якому провів останні місяці перед поїздкою в Зону. Узимку в тирі було завжди холодно, а влітку — завжди задущливо. Він відчув знайому вагу улюбленої гвинтівки, згадав свого інструктора й задоволення, яке отримував від огляду мішені після стрільянина.

«Де ти навчився так стріляти?» — спитав солдат із пошаною.

«У школі, — пробурмотів Вітер. — А тепер не рухайся. Я вколю ліки».

Отримайте особисту карту оточення **PS053 («Медпункт»)**.

СПОГАД ВІТРА 02

Детектор попереджувально пискнув, але Вітер і сам уже бачив «Газованку» перед собою. Аномалія шипіла й вибухала. Секрет хімічних реакцій в аномалії був відомий лише кільком людям, зокрема й Вітру.

Він напровсяк кинув болти, хоча знав про аномалію достатньо, щоб вільно пересуватися нею.

«“Газованка”... — подумав він, оглядаючи аномалію. — Як вони могли так з тобою? Як вони могли назвати таку красу газованкою? Я зватиму тебе Танею. Чи, може, тобі більше до вподоби чоловіче ім'я?»

Аномалія не відповіла. Чи...?

Коли він уже був готовий рушати далі, звук детектора трохи змінився, і увагу Вітра привернув невеликий об'єкт на краю аномалії. Він нахилився й підняв його. З радістю в очах упізнав «Душу» — один із найцінніших і найрідкісніших артефактів. Він поглянув на аномалію та усміхнувся.

Можливо, так Зона хотіла віддячити йому.

«Що ж, можливо, я опинився в правильному місці в правильний час, — сказав Вітер. — Дякую, Зоно».

І пішов далі.

Назва «Душа» йому теж не подобалася, але він вирішив не вигадувати нову. На його погляд, раціональніше було вигадати ціну.

Звичайно, після того, як він дослідить артефакт і запише всі показники в Книгу.

Отримайте особисту карту модифікації **PS052 («Детектор УДА-14А»)**.

СПОГАД ВІТРА 03

Вітер відчув, як схил пішов униз, і зрадив. Проте незабаром він почув відлуння швидких кроків, і його серце завмерло.

«То він таки знайшов мене?» — пронеслося в його голові. Що за настирливий сучий син.

Він оглянув кратер, у який прямував. Туман усе ще приховував його, але Вітер уже бачив характерні елементи пейзажу: кругові тріщини з вогняними аномаліями. Також він помітив серед них щонайменше одну гравітаційну.

У Зоні знали лише про три аномалії «Симбіонт», тож його серце забилося швидше: схоже, він щойно знайшов четверту.

Його переслідувач був близько. Вітер швидко оглянув зброю і рішуче зціпив зуби. У нього лишився лише один патрон.

«Ні, — подумав він. — Ніхто не стане на заваді моїм дослідженням і пошукам артефактів. Ніколи!»

Він підняв зброю і став чекати, доки з'явиться переслідувач. Схоже, це був найманець іншої наукової групи. Радше розвідник, але від цього не менш небезпечний. Датчик пискнув, і Вітер кивнув. Він готовий.

«Сумно, що наука стала полем бою», — подумав Вітер, потім прицілився і натиснув на гачок.

Розвідника аж відкинуло назад.

Вітер терпляче чекав, його серце дико калатало, але чоловік не вставав. Що довше Вітер чекав, тим більше впевнювався, що переслідувач мертвий.

Тепер відкриття належало лише Вітру. Він скоро допише Книгу.

Отримайте особисту карту предмета **PS051 («Датчик ПП-4А»)**.

СПОГАД ВІТРА 04

Командир групи наказав солдатам зупинитися й підійти. Вітер подумки вилаявся. Він знав, що приєднуватися до напіввійськової групи — не найрозумніше рішення, але йому був потрібен захист.

Чому ж вони знову зупинилися?

«Що таке?» — різко запитав він, підходячи до солдатів.

«“Розлом”, — неохоче промовив один із них, презирливо оглядаючи науковця. — Набагато більший, ніж попередній. Ця вулканічна активн...»

«Це не вулканічна активність, — грубо перебив його Вітер. — У Зоні немає ніякої сейсмічної чи тектонічної активності. Це просто велика аномалія».

«Як скажеш, розумник, — гаркнув чоловік. — Але через неї не пройти»

«З якого дива? Пройти можна, але за однієї умови».

«І якої ж?» — запитав солдат. Інші підійшли ближче, щоб краще чути розмову.

«За умови, що у вас вистачить розуму йти за мною, — відказав Вітер. — Я вже кілька разів проходив через "Розлом"».

«Кілька разів, але недостатньо», — подумав він. Йому все ще були потрібні деякі показники, щоб завершити Книгу.

Різкі слова командира повернули його в реальність.

«І чому ми маємо вірити тобі?» — зіщулившись, запитав він.

Вітер знизав плечима. Він ніколи не вважав себе крутим, але роки в Зоні загартували його. Він подивився на солдатів із презирством і сказав:

«Я йду. Залишайтеся, якщо хочете».

Ніхто не захотів.

Отримайте особистий жетон ходу («Загартований»).

СПОГАД ВІТРА 05

Багаття горіло яскраво, потріскуючи та здіймаючи іскри в незвично зоряне небо. Вітер обвів поглядом товаришів і наважився.

Зрештою, вони здавалися непоганими хлопцями. За мірками Зони, звичайно. Вони можуть бути першими.

«Я хочу розповісти історію», — промовив він неохоче, але достатньо голосно, щоб привернути їхню увагу.

«Це не зовсім історія, — виправився він. — Радше зізнання».

Показав брудний зім'ятий блокнот.

«Це Книга. Точніше, її копія, — упевненіше продовжив він. — Я роками вивчав аномалії і зібрав у Книзі всі результати досліджень. Мені здається... — Вітер закашлявся. — Мені здається, що ці результати можуть допомогти в боротьбі з деякими хворобами. У зовнішньому світі, маю на увазі, — додав він. — І мені потрібна смілива й благородна людина, яка зможе доставити Книгу науковцю із зовнішнього світу. Справжньому науковцю. Хтось хоче допомогти?»

У таборі запанувала тиша. Вітер дивився в порожні обличчя й відчував, як завмирає його серце. Коли він уже майже втратив надію, один із чоловіків підняв руку.

«Я зроблю це», — пообіцяв він.

Вітер передав йому копію Книги й сердечно подякував. Від полегшення його голова йшла обертом.

«Один крок до кращого світу зроблено, — подумав він. — А я тим часом продовжу дослідження».

Спогади Матіса

СПОГАД МАТІСА 01

У світлі багаття він побачив силуети чоловіків і відблиски наставленої на нього зброї. Матіс не сумнівався, що вони можуть вбити його будь-якої миті.

«Ти хто?» — запитав один із чоловіків.

Матіс спокійно підняв руки й рішуче підійшов до багаття.

«Мене звуть Матіс, — голосно сказав він. — І я торговець».

Бандит зневажливо розсміявся.

«Моя допитливість — єдине, що відділяє тебе від смерті, — сказав він. — І мені цікаво, нащо комусь так підставлятися, якщо він, звичайно, не ідіот».

Матіс підняв брову й зробив ще один крок до багаття.

«Ідіот? Чи людина, якій нічого приховувати і яка хоче мати з вами справи?»

«І нащо це нам?»

«Бо я спостерігав за вашим табором, — сказав Матіс із посмішкою. — Кілька годин спостерігав. У вас два поранених товариші й майже немає ліків. А мій схрон із медикаментами поруч».

Бандит насторожено дивився на Матіса.

«І що ти хочеш натомість?»

«Інформацію, — Матіс підійшов ще ближче. — Ви знаєте щось про наукові об'єкти в цій місцині? Особливо про ті, які займаються новими методами лікування чи розробляють нові ліки?»

Отримайте особисту карту оточення **PS063**
(«Схрон із медикаментами»).

СПОГАД МАТІСА 02

Матіс і гадки не мав, що мутанти можуть бути такими агресивними. Сховавшись за обгорілою вантажівкою, він із жахом спостерігав, як два мутанти обмінювалися потужними ударами. Забувши про біль, вони гамселили один одного, доки одному не вдалося відкинути суперника у вантажівку.

Монстр урізався у вантажівку зі страшною силою. Рештки вантажівки зігнулися під його вагою, і Матіс зрозумів, що втрапив у халепу.

Уламками йому затисло ногу.

Матіс застогнав від болю, але, на щастя, обидва мутанти були надто розпалені боєм, щоб помітити це.

Він подумки вже попрощався із життям, але потім трохи прийшов до тями. Він не може померти тут. Він тут заради Наді. Він потрібен їй.

Спогад про доньку додав йому сил. Матіс обережно вивільнив ногу і поповз, бо бігти був уже не варіант. Однак удача усміхнулася йому. Коли вантажівка пере-

кинулася, її задні двері зі скрипом зіскочили з петель. Усередині Матіс помітив модифікації до зброї та медичні припаси. Більшість модифікацій були потрошені, але один приціл виглядав цілим. Тремтливими руками Матіс установив його на зброю — і дуже вчасно.

Сильніший мутант якраз дожер рештки свого опонента й зацікавлено дивився на Матіса. Закривавлена морда мутанта в перехресті — не найприємніше видовище.

Тому Матіс натиснув на гачок, щойно мутант спробував стрибнути.

Отримайте особистий жетон ходу («Заможний»).

СПОГАД МАТІСА 03

Матіс не спинався.

Цей період нескінченної осені в Зоні відзначався сильними вітрами. Дереву гнулися під ними, а трава покійно хилилася до землі. За масивними хмарами Матіс зрозумів, що збирається на дощ.

Немає нічого гіршого в Зоні за радіоактивний дощ. Укриття поблизу Матіс не бачив. Він кинувся бігти й скоро побачив стару бетонну автобусну зупинку.

«Стояти! — пролунав із зупинки жіночий голос. — Ні кроку далі!» Матіс відчув на шкірі перші краплі дощу.

На даху зупинки щось поворухнулося. За доли секунди Матіс вихопив зброю.

Тієї ж миті жінка відкрила вогонь. Матісу вдалося ухилитися від пострілу, прицілитися й вистрілити.

Мертвий снарок на даху зупинки почав сповзати вниз, але, зачепившись за щось, застряг на краю. Жінка припинила стріляти, і Матіс встав і підняв руки.

«Вибач! — крикнула вона. — За тобою був снарок! Ти цілий?»

«З... за мною?» — запнувся він і озирнувся.

За ним і справді лежало ще тепле тіло монстра.

«Кумедно, — вимовив він. — Бо ще один був над тобою».

Він показав на дах. Жінка помітила лапу й здригнулася.

«Заходь уже!» — крикнула вона.

«Саме вчасно, — сказав Матіс і забіг усередину. Дощ посилювався. — Досить цікавий спосіб почати знайомство».

«Згодна, — відповіла жінка. — То продовжимо? Мене звуть Надя».

«Надя, — подумав він. — Як мою дочку». Можливо, ця жінка знає щось про місцеві дослідницькі центри?

«Матіс, — відповів він, уможуєчись та усміхаючись. — Маєш чай?»

Отримайте особисту карту предмета **PS061** («Відтяжка»).

СПОГАД МАТІСА 04

Два монолітівці стояли як укопані.

Матіс, сховавшись за купою уламків, уже деякий час спостерігав за ними. Він був майже впевнений, що монолітівці помітили його, але жоден не реагував.

Можливо, причина в їхніх промитих мізках. Чи в камуфляжному костюмі Матіса. У будь-якому разі, Матіс сподівався, що вони не рухатимуться.

Якогого тихіше він відповз і сховався за рештками сімейного авто, імовірно, старішого за Зону. Серед трави він побачив скляні уламки. Попри тривогу й утому, Матіс посміхнувся.

Це були уламки його камери, яку розбив розлючений долгівець. Він забороняв знімати, а вмовляння Матіса його тільки дратували.

Коли це було? Місяць тому? Чи, може, рік?

Як потім виявилось, розбита камера стала символом кінця й початку.

Без камери Матіс, який приїхав у Зону як репортер, більше не міг виконувати свою роботу. Ну й нічого страшного. Бо врешті-решт не робота привела його в Зону. Він приїхав сюди в пошуках ліків.

До того ж йому не подобався видавець.

Матіс визирнув з-за автівки. Монолітівців уже не було. Він полегшено зітхнув і повернувся до пошуків.

Отримайте особисту карту модифікації **PS062**
(«Камуфляжний візерунок»).

СПОГАД МАТІСА 05

Матіс заплющив очі, притулювся головою до стіни й застогнав.

«Скільки це все триватиме? — запитав він у тиші. — Скільки? Прошло вже понад двісті п'ятдесят днів, а я все ще не знайшов ліків».

Він випростався й подивився на лікаря, який із бай-дужим обличчям дивився на нього. Він поліз у кишеню по фото Наді. Дістав його й ткнув ним в лікаря.

«Це Надя. Моя дочка. Їй чотирнадцять... Точніше, уже п'ятнадцять, але вона не доживе до шістнадцяти, якщо я не допоможу. У неї дуже дивна форма раку, проти якої немає ліків. І лікарі не знають, чим її можна допомогти! — він не усвідомлював, що говорить дедалі швидше. — Вони не можуть їй допомогти! Не знають як. Немає жодних ліків, окрім якоїсь експериментальної ахінеї, яка нічим не краща за звичайні засоби! Зона й артефакти — моя єдина надія! Будь ласка!»

Він упав на коліна.

«Послухай, я віддам усе, що маю, навіть більше, просто допоможи, будь ласка», — благав він. — Будь ласка, скажи, що є артефакт, який може допомогти. Ти ж досліджуєш аномалії, які лікують рак?»

«Ні, — відповів лікар. — Не досліджую. А тепер іди звідси».

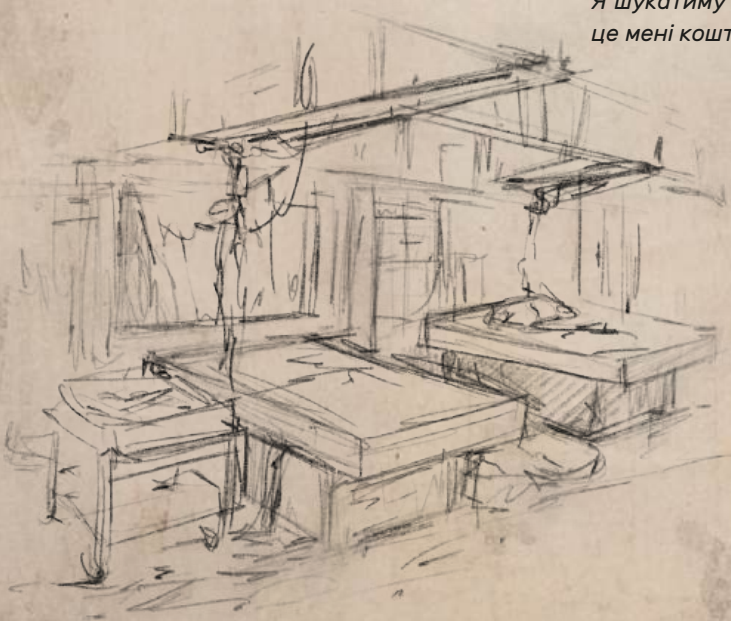
«Але ти ж казав, що так!» — закричав Матіс.

«Ти не так мене зрозумів. Іди геть».

Очі лікаря були такі ж чорні, як і дуло його пістолета. Матіс повільно розвернувся й пошканди́бав геть.

«Сволота», — люто подумав він, а тоді перевів погляд на небо, дивно блакитне й невинне. Як очі Наді.

«Покидьок. Такий самий, як і решта. Але я не спинюся. Я шукатиму далі й привезу тобі ліки, любо, хай чого це мені коштуватиме. Обіцяю».

Спогади Мамона

СПОГАД МАМОНА 01

Ватажок кричав на все горло, проте Мамон ледве чув його — стукіт крові в скронях заглушав усі звуки. З кожним кроком біль від ран посилювався, проте Мамон не зупинявся.

«Викид! — кричав ватажок, указуючи на небо. — Ховайся, ідіоте!»

Мамон знав, що викид — одна з найгірших речей, які можуть трапитися з людьми на відкритій місцевості. Він помітив, що решта його групи вже сховалася. Усі, окрім Ані, яка через поранену ногу впала в багнюці за чотириста метрів від нього.

«Повернись! Йй кінець!» — крикнув ватажок.

Але все, що бачив Мамон, — це широко відкриті й сповнені жаху очі Ані. Вона повзла по багнюці, хоч і знала, що не встигне.

Деся ліворуч пролунало гарчання. Попри пекельний біль, Мамон підняв зброю, присів на коліно й кілька разів вистрілив. Мутант, який переслідував поранених і сподівався на легку здобич, без духу впав і покотився по багнюці.

Мамон відкинув зброю та рішуче підвівся попри біль. Він вколов собі адреналін і побіг до Ані, хоча тіло кричало від болю. Він підскочив до неї, перекинув через плече й побіг до найближчого укриття.

І встиг до першого потужного розряду в небі. Він обережно поклав напівсвідому Аню на землю й презирливо глянув на ватажка налитими кров'ю очима. Він відчув, що його ненависть до людей повернулася й стала майже такою сильною, як за часів служби в «Моноліті».

«Ти мав дбати про всіх нас», — холодно сказав він.

Більше не промовив ні слова. Намагаючись повернути авторитет, ватажок почав кричати на інших, проте це не спрацювало: інші сталкери його не слухали й слали під три чорти. Мамону було начхати. Кількома вправними рухами він перев'язав рани Ані й наклав її ковдрою. Потім просто сів біля неї і став чекати, не звертаючи уваги на суперечку.

Коли дощ ущух, він устав і пішов.

Більше вони його не бачили.

Отримайте особисту карту предмета **PS071**
(«Доза адреналіну»).

СПОГАД МАМОНА 02

Мамон спостерігав, як з математичною точністю прибувають монолітівці. Немов пішаки на закривавленій і брудній дошці, вони чітко рухалися вперед із порожніми й холодними поглядами. Очевидно, вони хотіли оточити руїни продуктової крамниці, де ховалися вороги «Моноліту».

Точніше, те, що від них залишилося.

Мамон знав, що в уцілілих дуже мало патронів і ще менше надії вижити. З останнім Мамон хотів допомагти.

Два монолітівці сховалися за «жигулями». Жоден з них не звернув уваги на Мамона, який мовчки приєднався до них. Бо нащо, якщо він виглядав і відчувався як їхній брат.

Мамон не збирався давати їм жодного шансу відповісти на це запитання.

Він ударив одного ножом в горло, а іншого — в серце. Тепер у Мамона були на руках кілька гвинтівок і патрони до них, можливо, навіть запалювальні.

«Це точно не завадить тим бідолахам», — подумав він.

Мамон зняв ще двох монолітівців і побіг полем бою, сіючи хаос і безлад.

Уцілілі в магазинчику відкрили вогонь з новою надією. Монолітівцям не перемогти в цій сутичці, і тепер Мамон міг спокійно відступати.

Проте він не поспішав і знав чому.

Він поглянув на мертвого монолітівця й прошепотів:

«Я більше не один з вас, і ніколи знов не стану, але мені... дуже прикро, браття».

Отримайте особисту карту модифікації **PS072**
(«Запалювальні патрони»).

СПОГАД МАМОНА 03

Мамон завжди ненавидів сутички в підземних тунелях. Однієї хвилини сліпучої та оглушливої стрілянини під постійним натиском снайків вистачило, щоб увесь його загін розбігся. Сам Мамон відступав повільно, стріляючи лише напевне. Бо що може бути гірше, ніж заблукати в підземних тунелях? Правильно — заблукати в них без патронів.

Хоча ні, ще гірше було втратити в них групу.

Підсилені відлунням крики доносилися звідусіль, і вперше після звільнення від влади Моноліту Мамон відчув страх. Він не знав, ні куди відступати, ні скільки ворогів залишилося. Він доклав нелюдських зусиль, щоб розірвати зв'язок, але зараз йому не вистачало заспокійливого голосу Моноліту, який би направив його.

Тієї ж миті, на превеликий жах, він знову почув цей голос.

«Ліворуч і вгору».

Тіло Мамона пронизав озноб, але в глибині душі він був радий. До цього моменту він не усвідомлював, наскільки сильним був зв'язок із Монолітом.

Мамон спробував абстрагуватися від усіх зайвих почуттів. Він повернувся ліворуч, вистрелив у снайка, який ховався в темряві, ухилився від мерехтливої аномалії та поліз угору іржавою драби-

ною. Виліз на поверхню біля сторожової вежі, на яку відразу ж піднявся оцінити ситуацію.

Насправді Мамону просто хотілося подивитися на похмуре сонце. Він подумки подякував Моноліту за порятунок. У глибині душі Мамон знав, що більше ніколи не почує його голосу.

Він полегшено й водночас засмучено зітхнув.

Отримайте особисту карту оточення **PS073**

(«Сторожова вежа»).

СПОГАД МАМОНА 04

«Подумати тільки, ми помремо на якомусь звалищі», — зітхнула Надя й озирнулася. Вона б упала, якби Мамон не підхопив її.

«Помремо?» — перепитав він, здіймаючи брови.

Це було його перше слово з моменту, як вони втрапили в засідку й утратили двох товаришів. Йому також дісталось, та він допомагав іншим, не зважаючи на рани. Його витривалість здавалася безмежною.

«Є інші варіанти?» Надя розгубилася. «Ну... нас лише четверо, і всі поранені. Бандитів удвічі більше...»

«Бережи сили. Збери решту людей», — перебив її Мамон.

«А ти?»

«Допоможу їм. Померти.»

«Ім?» — здивовано перепитала Надя.

«Бандитам. А кому ж іще?» — відповів Мамон.

Він не любив вихвалитися, тому нікому не розповідав про той бій на звалищі. Не розповідав, що бандитів було не вісім, а десять. Не розповідав, як застрелив двох і поранив їхнього ватажка, який після цього наказав відступати. Мамон у той момент просто дивився, як вони відступають. Щось у пам'яті підказало йому, що якби він досі був із братами, то жоден із нападників не вижив би.

Він відігнав спогади й пішов наздоганяти нових товаришів.

За годину він знайшов їх.

«Можете відпочивати», — це все, що він сказав.

Отримайте особистий жетон ходу («Лютий»).

СПОГАД МАМОНА 05

Мамон став на коліна й заплющив очі. Інстинктивно почав розхитуватися, прислухаючись до тиші, що панувала в його голові. Раніше її заповнював монотонний і заспокійливий голос Моноліту, але після звільнення там була порожнечка. Спочатку Мамон хотів знову чути той голос, але незабаром звик до думки, що цього не станеться.

Зв'язок було розірвано назавжди.

Тепер він учився насолоджуватися майже такою ж заспокійливою тишею.

«Припини!» — прогарчав хтось позаду нього.

Мамон розплющив очі й гнівно озирнувся на Василя, який стояв позаду й тикав у нього пальцем. Від нього тхнуло горілкою.

«Щоразу, як бачу це, так і хочеться всадити кулю у твою промиту й порожню голову», — кричав він, привертаючи увагу решти групи. «Припини так робити, недоумку! Більше ніяких моторошних медитацій! Ти тепер не монолітівець! А може... — Василь штовхнув його в груди. — А може, ти все ще служиш Моноліту? Клятий зрадник!»

Мамон схопив його за зап'ясток і з хрустом зламав. Він відштовхнув Василя, сів і знову заплющив очі.

«Я більше не монолітівець, — подумав він. — Напівлюдина, напівінструмент Моноліту. Я хоч і став вільним, навряд чи зможу знайти новий дім. І нічого не можу із цим удіяти».

Попри крики Василя, тиша в голові була такою ж чудовою, як і раніше.

Спогади Петарди

СПОГАД ПЕТАРДИ 01

Химера вийшла з лісу й заревла. Потім опустила морду й почала щось винюхувати.

«Вона знайшла приманку, — сказала Петарда й закинула льодяник у рота. — Величенька».

«Вона блукає об'єктом уже кілька днів, — з ненавистю вигукнув дослідник. — Нам довелося залишити роботу й ховатися! Цілий тиждень! А ти знаєш, до яких наслідків може призвести така затримка в дослідженнях?»

«Ні. Точніше, мені байдуже. У мене власні "дослідження", і я дуже вдячна за наданий зразок».

Химера підповзла до туші оленя й ретельно обнюхала її.

«Вона знає», — зойкнув дослідник.

«Я використовую речовини без запаху», — зітхнула Петарда.

«Але ця істота напрочуд розумна. Ми не...»

«Стулися й дивися».

Химера знову заревіла, сповіщаючи, що знахідка належить лише їй, а потім нахилилася, щоб зжерти тушу. За долю секунди потужний вибух розірвав її на шмаття.

«Бачиш? — раділа Петарда. — Це теж якоюсь мірою дослідження. А тепер плати, розумако».

Раптово її охопив сум, наче вона згадала про щось неприємне.

Отримайте особисту карту предмета **PS081**
(«Саморобна вибухівка»).

СПОГАД ПЕТАРДИ 02

Петарда спостерігала, як бандити розпаковують коробки. Вона побачила, як вони з жалюгідною незграбністю крутили в руках пластикову вибухівку. Вона ледве стримувалася, щоб не вбігти в кімнату, розмахуючи зброєю.

Це було б непрофесійно і, найімовірніше, вартувало б їй життя. Тому вона мусила чекати. Незабаром бандити доробили свою горе-бомбу й вийшли, щоб відлити та покурити. Жодного натяку на професіоналізм.

Петарда встала й почала розминати ноги. Настав її час. Ці двоє були бездарними мінерами, але можуть виявитися непоганими стрільцями. Тому Юля вирішила не ризикувати. Її дістала гранату.

«Ідеально, — подумала вона. — Вони достатньо далеко від будівлі».

Більше не можна чекати. Петарда витягла чеку й кинула гранату.

Один жохливий спалах — і обидва бандити мертві.

«Вибачайте, — пояснила вона трупам. — Просто не могла витримати такого непрофесіоналізму».

Вона зайшла в будівлю, збрала вибухівку й запхнула її в рюкзак.

«Я збираюся повернути ці іграшки туди, де їм місце», — додала вона з удаваним задоволенням і смутком в очах.

Отримайте особисту карту оточення **PS083** («Склад гранат»).

СПОГАД ПЕТАРДИ 03

Петарда стала на коліно, як і решта групи. Потім підняла зброю та прицілилися в темний прохід, де зникли бандити.

«Схоже, вони готові дати останній бій», — сказав хтось із групи.

«Не верзи дурниць, — обірвав командир. — Вони паршиві, смердючі бандити. Такі не дають останнього бою».

Петарда дістала бінокль. Сутеніло, але їй удалось розгледіти кілька постатей у темряві бункера, які стрімко наближалися до виходу.

«Схоже, що ці дадуть», — сказала вона.

«Неймовірно, — процідив командир. — Добре. Спробуємо викурити їх із тієї діри. Бункер...»

«Ні, — заперечила Петарда. — Зачекай-но. Є простий спосіб. Прикрийте мене, гарячкові паскуди, я їх осліплю».

Під градом куль, оглушена гуркотом, вона підповзла до бункера й кинула всередину світло-шумову гранату. Яскравий спалах осліпив не лише тих, хто ховався в бункері, а й саму Петарду.

«Уперед! — крикнула вона товаришам. — Поки вони осліплені».

Вона побачила лише обриси товаришів, які забігали в бункер. Пролунало кілька пострілів, і в бункері настала тиша. Потім почулися задоволені крики її товаришів.

«Не дякуйте, — хрипко прошепотіла вона. — Завжди довіряйте жінкам. Ми не підводимо».

«Хоча не мені таке казати», — промайнула в її голові думка.

Отримайте особистий жетон ходу («Вправна»).

СПОГАД ПЕТАРДИ 04

«Нам кінець», — сказав Сашко й викинув недопалок.

Петарда закотила очі.

«Ти казав це мільйон разів», — заперечила вона.

«Так, але цього разу точно».

Чесно кажучи, такі думки були й у Петарди. Стрілянина відновилася з новою силою. Імовірно, ворог готується відкинути їх із позицій. На щастя, командири Петарди не хотіли загинути через кілька квадратних метрів боліт.

«Відступаймо! — крикнув сержант. — Назад, невдахи. Швидко! Бігом!

«Тримайтеся стежки! — додала Петарда. — Тут усюди міни! Деякі я зробила сама, тому вони точно спрацюють, раптом що!»

Солдати відповіли їй різким сміхом. По одному їхній загін із восьми людей відступав вузькою стежкою, коли на них посипалися гранати. Петарда миттєво розпізнала тип гранат і зрозуміла, що ворог десь за 300 метрів від них. Ніч сповнилася звуком вибухів.

Першим контроль над собою втратив Сашко. Із широко розплющеними очима він кинувся вперед. Вона спробувала вхопити його за плече, але він вивернувся.

«Сашко! — з усіх сил крикнула вона. — Стій! Вони зараз підстрелять те...».

З'явився ворог, і вона, не закінчивши говорити, пригнулася й відкрила вогонь. Вона вгатила у ворога весь магазин, і той без духу впав. Але за ним з'явилися нові.

І тоді вона згадала про димові гранати в рюкзаку. Тремтливими руками дістала їх і вставила в підствольник.

Гранати дугою пронеслися над полем бою і вибухнули під приземлення. Вороги зникли за густими хмарами диму. Це дало їй загону кілька рятівних секунд на відступ.

«Відступаймо!» — крикнула вона.

«Я врятую вас, — подумала вона. — Цього разу я не підведу».

Отримайте особисту карту модифікації **PS082**
(«Підствольний гранатомет»).

СПОГАД ПЕТАРДИ 05

Петарда здула пил зі старої дошки й поглянула на поживклу таблицю хімічних елементів. Постукала пальцями по вчительському столу й глибоко вдихнула.

У зруйнованій будівлі десятиліттями ніхто не вчився, проте запах не змінився. Кому, як не колишній вчительці хімії, знати про це?

«Я могла б стояти зараз у схожому класі, — сказала вона, і її голос відлунював від стін. — Якби не вирушила в Зону в пошуках свого учня».

Вона знала, що в хлопчика не було батьків, а жив він із дядьком, який чхати хотів на хлопця. Також вона знала, що дядько часто його бив. У неї не було жодних причин брати відповідальність за хлопця на себе, проте...

Проте це був акт безкорисливої самопожертви, на яку деякі достатньо віддані й достатньо дурні вчителі йдуть заради своїх учнів. Вона досі пам'ятає той жахливий день, коли знайшла мертве тіло хлопця. Досі пам'ятає страх перед поверненням назад. Набагато більший, ніж страх перед Зоною.

Може, саме цей страх не дає їй повернутися додому? Чи відчай? А може, провина? Чи вся ця вибухова суміш разом?

Одне вона знала напевне. Жоден вибух не здатен заглушити її жалю. Ніяких гранат, бомб і мін не вистачить, щоби полегшити її страждання.

Вона всюди бачила обличчя мертвого хлопця, якого не знайшла вчасно.

«Що ж я маю зробити, щоб втамувати цей біль? — думала вона. — Я не змушувала його їхати сюди. Чому ж звинувачую себе? Я намагалася відшукати його. Проте спізнилася. Я не змогла».

Вона ще раз глибоко вдихнула й занурилася в атмосферу класу.

Можливо, колись вона спокутує провину. Принаймні шукати шлях до спокути вона не перестане.

Спогади Аяни

СПОГАД АЯНИ 01

Мутант неспинно наближався.

Кровосос був на диво швидким і вже відчув їхню присутність. Аяна знала про це, тому ще завзятіше копирсалася в брукті. Попередні власники бункера залишили його в дуже великому поспіху, тому вона вірила, що серед купи мотлоху знайде щось корисне.

Наприклад, магазин.

«Він наближається», — простогнав чоловік, якого вона затягнула всередину. Він утратив багато крові, проте, на жаль, не достатньо, щоб утрати свідомість. Було щось божевільне в його очах, з чого Аяна зрозуміла, що він зараз панікуватиме.

Погано.

Мутант загарчав. Лише якісь двісті-триста метрів відділяли його від бункера.

«Двері, — мовив чоловік. — Зачини їх і підпри».

Нарешті! Магазин для її зброї. Виглядало так, наче його спеціально сховали для неї. Магазин був навіть цілий, лише трохи іржавий.

«Двері!»

«Замовкни», — відповіла Аяна й підійшла до вікна.

Мутант саме винюхав їхній запах, від чого наче збожеволів. Він нісся до бункера, ревучи й бризкаючи слиною. Це було жадливе видовище, але Аяна знала, як покласти цьому край. Вона прицілилася й спустила гачок.

П'яти куль вистачило, щоб кровосос без духу впав на землю.

Аяна зітхнула й перевела погляд на пораненого чоловіка, який із жахом дивився на неї й боявся ворухнутися.

«Він мертвий, — сказала вона. — Не панікуй. Краще огляньмо твої рани».

«Чому? — запитав чоловік. — Чому ти це робиш?»

Аяна низала плечима.

«Тому що Зона спостерігає, — відповіла вона й дістала нові бинти. — А тепер до роботи».

Отримайте особистий жетон ходу («Винахідлива»).

СПОГАД АЯНИ 02

Піт заливав Аяні очі, коли вона тікала до лісу. Позаду лунали хрипкі крики. Тоді Аяна почула різкий звук пострілу. Куля пролетіла небезпечно близько, тож вона не могла не пригнутися. Вона нікому не показувала свій страх, але це не значить, що вона його не відчувала.

Зараз їй було дуже страшно.

Ще одна куля просвистіла над нею, і пролунали нові крики. За нею гналися.

Раптом Аяна побачила гніздо монстрів на краю лісу. Ні, не побачила. Відчула. А потім відчула ще одне, поруч із першим. Радість спалахнула в її очах.

Вона щосили засвистіла у свисток, привертаючи увагу переслідувачів, а потім шугнула між гніздами.

Ніхто в здоровому глузді не піде на такий ризик. Ніхто не намагатиметься підійти до гнізда мутантів так близько. Ніхто, окрім неї.

Переслідувачі почули свист і здивовано зупинились, побачивши гнізда. На подив Аяни, з гнізд не полізли мутанти. Можливо, їх там уже давно й не було. Але ж бандити цього не знали.

Її посмішка стала зловісною, бо вона щойно отримала козир. Вона зупинилася, різко розвернулася й відкрила вогонь по бандитах, які цього не очікували. Двоє миттєво впали, і, перш ніж з'явилися інші, Аяна вже зникла.

Отримайте особисту карту предмета **PS091** («Свисток»).

СПОГАД АЯНИ 03

Серце Аяни шалено калатало. Вона впала на коліна й подивилася на зброю.

Скільки ж патронів відстріляла?

На поясі не було жодного магазину. Вона подумки вилаялася й визирнула з-за бетонного уламка, який слугував їй укриттям.

Через голографічний приціл побачила, як наближаються зомбі. Вони виходили з лісу й прямували до руїн, серед яких ховалась Аяна. Рухалися хоч і повільно, проте невпинно.

Троє. А патронів майже не лишилося.

Але... Може, не все ще втрачено? Можливо, є якийсь вихід?

Вона схопила талісман і заплющила очі.

«Ви мене не бачите, — подумки прошепотіла вона. — Ви. Мене. Не бачите».

Вона повторювала ці слова як закляття. Незабаром її серце вгамувалося, хоч вона й чула шаркання та брязкіт зброї, що наближалися.

Вона наважилася розплющити очі, видихнула й кинулася бігти.

Наче привид, гасала між уламками, і кожен стрибок був цілковито безшумним. Вона ідеально злилася з оточенням, і жоден зомбі навіть не дивився в її бік.

Вони не бачили її.

Що це, збіг? Чи везіння? Аяна не знала. Швидко й тихо вона зникла без сліду.

Отримайте особисту карту модифікації **PS092** («Голографічний приціл»).

СПОГАД АЯНИ 04

Химера залягла на дно, наче дотримувалася якось свого плану.

Звісно, монстри не можуть планувати, проте Аяна так довго мала справу з мутантами, що часто надавала їм людських рис.

Тож химера зачаїлася, готова вистрибнути будь-якої миті.

Аяна знала про це. Вона годинами спостерігала за істотою і визначила, як швидко та може бігати та як далеко стрибати. Вона вивчила її поведінку й спостерігала за звіром так, наче то був простий собака, якому Аяна приносила кістку.

Окрім того, їй дуже допоміг артефакт «Дрімота». Дайте йому трохи часу — і він приспить усіх живих істот у радіусі сорока кроків. Вона б теж заснула, якби не укол адреналіну.

Тож через деякий час звір заснув. Аяна підхопилася, підбігла до його й проникла в його брудне смердюче лігво. Краєм ока помітила, як затремтіли повіки химери. Аяна підняла зброю, приставила її до черепа звіра й натиснула на гачок. Не встигло вщухнути відлуння, як вона забрала з лігва артефакт. Через годину зустрілася зі своїм контактом.

«Ось, — сказала вона, віддаючи артефакт. — Це, безсумнівно, цілющий. Бережи його».

Її контакт, молодий волівець, був дуже здивований.

«Ось так просто? І нічого натомість?»

«Нічого, — відповіла Аяна. — Це було весело. І я відчувала... не знаю... що належу до чогось більшого? Не зважай. Користуйся на здоров'я».

«Агов! — крикнув солдат. — Можеш навідатись на наш склад боєприпасів!»

«Можливо, і навідаюсь, — усміхнулася Аяна. — Дякую! Проте спершу знайду тобі ще один артефакт. Бо знаєш, Зона спостерігає».

Отримайте особисту карту оточення **PS093**
(«Склад боєприпасів»).

СПОГАД АЯНИ 05

Мугикаючи заспокійливу пісеньку, яку їй колись співала бабуся, Аяна схилилася над пораненою сталкеркою, щоб перевірити пов'язки. Раптом та розплющила очі. Аяна перестала співати й дала жінці час оговтатися й зібратися на силі.

«Де? — прошепотіла жінка. — Де я? І хто ти?»

Аяна усміхнулася.

«Я Аяна, — відповіла. — А ти в безпеці. Це все, що тобі треба знати».

Але сталкерка й далі озиралася. Вона побачила невелике багаття й тонкий стовпчик диму, який виходив через отвір у стелі. Також вона помітила каструлю над вогнем, купу ліків і бинти. І закривавлений рушник.

«Ти відьма?» — вигукнула вона.

Аяна хитро усміхнулася.

«А навіть якщо й так?»

Від чергової хвилі болю сталкерка заплющила очі.

«Ти не відьма, — нарешті промовила вона. — Тепер я згадала. Ти та, кого називають Аяна. Ти допомагаєш людям у біді. Допмагаєш і зцілюєш».

«Я не зцілюю, — Аяна похитала головою. — Не маю таких здібностей. Але все інше правда».

«Чому?» — із цікавістю запитала сталкерка.

«Одного разу зі мною сталося те саме. Хтось знайшов мене непритомну. Перев'язав мені рани, зігрів мене, доставив у безпечне місце, залишив трохи їжі та зник, — Аяна знизала плечима. — Було б нерозумно не віддячити. Бо Зона спостерігає. Як і я. Тому не рухайся, мені треба перев'язати твою рану».

Спогади Чорта

СПОГАД ЧОРТА 01

Чорт пригнувся й сховався в дірі. Його тіло тремтіло від виснаження.

Переслідування тривало занадто довго. Він знав, що монолітівці так просто не відчепляться, але інтенсивність вогню та неприродне завзяття, з яким вони гналися за ним, неприємно вражали.

Можливо, він втрутився в якусь із їхніх операцій. А може, йому просто «пощастило».

У будь-якому разі, треба було забиратися звідти. «Моноліт» — це не жарти, і ветеран, який переслідував його, майже напевне був великим цабе в цій секті. Офіцером, чи як їх там.

Чорт оглянув зброю, змінив магазин і глибоко вдихнув. Хтось наближався.

Чорт чув тверді й упевнені кроки солдата, який розраховував на легку здобич.

«Я покажу тобі легку здобич», — люто прошепотів сталкер. Схопивши кулон однією рукою та автомат — іншою, Чорт висунувся з укриття з наміром засипати переслідувача кулями.

Однак Чорту до чорта не щастило. Його зброю заклинило.

Монолітівець-ветеран, високий і безстрашний, відкрив вогонь. Він насувався, як бездушний голем.

Чорт відкинув зброю і вихопив ніж, який ніколи його не підводив і яким він уперше поранив рогача. Ніж завжди додавав йому сил і впевненості.

Чорт приготувався до ближнього бою.

Щойно монолітівець перестав стріляти, він вистрибнув з укриття.

Ніхто не виживе з перерізаною горляною. Навіть монолітівець.

«Ти знаєш, я теж певною мірою переслідувач, — сказав він пізніше монолітівцю, який повільно помирав. — Але я не роблю тупих помилок, оскільки моя ціль набагато важливіша, ніж твоя. Я повинен помститися за невинну», — промовив він і пішов геть.

Отримайте особисту карту предмета **PS101** («Кістяний талісман»).

СПОГАД ЧОРТА 02

Чорт підняв зброю і прицілювся.

Бандит, імовірно, думав, що добре сховався, проте Чорт знав кожен куш у цій місцевості. До того ж він побачив відблиск. Протисонцеві окуляри? Відполірований ствол? Приціл?

«Час дізнатися», — подумав Чорт і спустив гачок. Пролунав постріл.

На його подив, бандит кинувся тікати. Він навіть не намагався відстрілюватися. Чорт диявольськи посміхнувся.

Віддалений крик підказав йому, що гонитва буде недовгою. Бандит упав у зарослу траншею, яку Чорт добре пам'ятав. Зрештою, він часто використовував її як окоп.

Повільно наблизившись, Чорт зазирнув у траншею і побачив, що непроханий гість вивихнув щиколотку. Шиплячи від болю, бандит спробував навестись на Чорта, але було запізно. Перша куля розтрощила бандиту здорову ногу, друга влучила в руку, а третя пробила груднину.

«Це місце тобі не належить, — прогарчав Чорт. — Воно належить лиш їй».

Він згадав обличчя Маріки, дівчини, яку він обіцяв відвезти в безпечне місце, але не зміг. Саме тут вона померла, розтоптана рогачем.

Це була його провина.

Він наче забув про мертвого бандита й розвернувся до болота.

«Знаю, що ти хотіла жити, — сумно сказав він. — Це було твоє єдине бажання. Я знайду того білого рогача й уб'ю його, але це не поверне тебе. Пробач мені».

Раптом він почув шепіт. Можливо, це лише ілюзія?

«Забудь про монстра. Допомагай іншим».

Це були звуки болота? Гра уяви? Псі-аномалія? Чорт не мав жодного уявлення, що це було, але йому хотілося вірити, що то був голос Маріки.

«Добре, — сказав він. — Я допомагатиму іншим. ЩОЙНО вб'ю ту почвару. Якщо вона, звісно, ще жива».

Отримайте особисту карту оточення **PS103** («Стрілецький окоп»).

СПОГАД ЧОРТА 03

Рогач прийнявся й занепокоєно озирнувся, наче щось відчув.

Чорт завмер і тихо підняв автомат.

Він знав, що ці істоти мають гострий нюх, а він, як на зло, стояв з навітряного боку. Окрім того, деякі особи видавалися розумнішими за інших, що не могло не хвилювати.

Невже істота помітила пастку? Невже вона зрозуміла, що за кілька кроків на неї чекає смерть?

Затамувавши погляд, Чорт дивився на звіра. Раптом бетонна стіна, за якою він ховався, перестала здаватися надійним укриттям.

Однак у Чорта залишався ще один козир у рукаві.

Можна було спровокувати звіра. Він ризикував — ці звірі відомі своїми телепатичними здібностями й могли швидко взяти Чорта під ментальний контроль. Однак для цього їм потрібен був певний час, і сталкер це знав. Можливо, йому вдасться.

«Гей, виродку! — закричав він. — Я виріжу твої кляті очі!»

Монстр заревів і затряс рогами, а потім просто кинувся на Чорта.

Жодної телепатії. Просто лобова атака.

Протипіхотна міна, яку встановив сталкер, вибухнула й розірвала рога на шмаття. Чорт підвівся й потрусив головою, щоб відновити слух.

«Не той, — мовив він. — Але однаково рахується».

І зробив ще одну позначку на ножі.

Отримайте особистий жетон ходу («Шалений»).

СПОГАД ЧОРТА 04

Сліди були глибокими й помітними навіть непрофесіоналу. Чорт став на коліна й обмацав їх, а потім схилився нижче й обнюхав. Командир патруля поглянув на нього з невірою.

«Два дні, — сказав Чорт, піднявшись. — Можливо, три».

«Тож лігво звіра неподалік», — припустив командир.

«Лігво? — Чорт хитро всміхнувся. — У рогачів немає лігв. Вони просто беруть під контроль ділянку лісу чи болота, але щодо того, що він неподалік, ти правий. Виродок живе десь тут. Тому ми розділимося».

Чорт перевірів свій загрозливо довгий ніж, оглянув костюм і заплющив очі, ніби готуючись до якогось духовного випробування.

«Що значить “розділимося”? — запротестував капітан. — Я раніше не мав справ із псіоніками такого розміру. Разом у нас більше шансів. Окрім того, у тебе навіть зброї немає».

«У мене є ніж. Цього достатньо. Іди додому, капітане. Дякую, що показав шлях», — сказав Чорт і пішов по слідах.

«Агов!» — гукнув капітан. На його обличчі читалося співчуття, змішане з недовірою та захопленням. «Тобі точно не потрібна допомога?»

«Точно, — кинув Чорт через плече. — Я маю до рогачів особисту справу. Особисту й дуже важливу».

Командир нічого не відповів. Чорт прискорився.

Він мав дивне відчуття, наче звір чекає на нього. На його губах затанцювала біснувата посмішка.

Отримайте особисту карту модифікації PS102 («Наплічники»).

СПОГАД ЧОРТА 05

Добре знайома галявина стала трохи меншою, бо сильно заросла колючими кущами. Вона не виглядала привабливим місцем для відпочинку, тому Чорт був упевнений, що ніхто не помітив невеликого й непримітного насипу під похилою березою.

«Добре, — подумав він. — За рік-півтора трава відросте настільки, що ніхто нічого не побачить. Зона захистить мій секрет надійніше за мене».

Зітхнувши, він присів поруч із насипом і з любов'ю подивився на нього.

«Давно не бачилися, — нарешті сказав він. — Вибач. Були... Були справи».

Він відкрив рюкзак і дістав книжку.

«Як щодо Мелвілла? — запитав він. — Звичайно, ти не проти. Так, де ми зупинилися?»

Він погортав сторінки, а потім усміхнувся.

«Кумедно, знаєш. Здається, я став таким, як капітан Ахав. І дуже скоро знайду свого Мобі Діка. А після виконаю твою волю. Допомогатиму тим, хто цього потребує».

Він почекав трохи, сподіваючись знову почути той самий шепіт. Але ні. У Зоні було тихо. Чути було лише дзижчання комарів у липкому гарячому повітрі.

Він ще трохи мовчки посидів і почав читати.

Спогади Велета

СПОГАД ВЕЛЕТА 01

Шквал ворожого вогню був занадто сильним, і Велет інстинктивно знав, що потрібно відступати. Більшість ворожих стрільців було навіть не видно. Маленький загін Велета протистояв чималій групі, можливо, навіть двом групам бандитів.

«Назад! Назад! — з усіх сил кричала його командирка. — Назад, бо...».

Вона не доказала. Ворожа куля пробила їй стегно, і вона впала в багно.

Велет миттю кинувся до неї. Підхопивши командирку й закинувши її на плече, Велет розвернувся до ворогів і зробив кілька пострілів. Стріляючи чергами, він крок за кроком відступав, не зважаючи на крики командирки.

Він знав, що вцілілі товариші сховалися за насипом. Краєм ока побачив, як один із них вискочив з укриття, щоб прикрити Велета. Однак за секунду впав, скошений кулями.

Велетові довелося підхоплювати і його.

«Залишайтеся за насипом, — крикнув він товаришам. — Третього не підійму!»

Якось йому вдалося віднести поранених в окоп, де їм уже не загрожували кулі. Він поклав їх на землю, а сам поліз у рюкзак по бинти й антисептики. Швидко перев'язав поранених і вже збирався повертатися на поле бою, як командирка схопила його за руку.

«Я цього не забуду», — прошепотіла вона, дивлячись йому в очі трохи довше, ніж потрібно.

Отримайте особисту карту предмета **PS111** («Підсумок»).

СПОГАД ВЕЛЕТА 02

Проблема з'явилася на підході до табору мандрівних торговців. І звалася вона псевдогігант.

Після годин гонитви Велет задихався. Навіть його легендарна витривалість мала межі, які він перетнув кілька годин тому. Проте псевдогігант не здавався й гнався за ними з фанатичним завзяттям.

Велет опутився на коліна й припав до землі. Вібрації все ще відчувалися.

Переслідування тривало, і монстр міг з'явитися щосекунди.

Чоловік оглянув балістичний захист і підрахував патрони, що лишилися. Не густо. П'ятнадцять чи навіть менше. Замало.

Але це має скінчитися.

Велет дико закричав і став на шляху монстра. Він почав стріляти впритул. З кожною кулею псевдогігант трохи сповільнювався, але очі все ще світилися люттю й ненавистю.

Зброю заклинило.

Велет гучно вилаявся, відкинув її геть і дістав дві гранати. З нелюдською люттю він жбурнув їх у звіра.

Хоч він і встиг прикритися передпліччям, вибух однаково оглушив його. Наче в уповільненій зйомці, він бачив, як закривавлений псевдогігант захитався й нарешті впав. Життя повільно витікало з нього тонким струмком крові. Усе ще тремтячи від сильних емоцій, Велет витягнув ножа й устроїв його в око звіра.

Лише тоді полегло злітхнув.

Його КПК пискнув. Велет витер руки й дістав пристрій.

«Ти в порядку?» — прочитав він у повідомленні.

«Звичайно, — набрав він тремтливими пальцями. — Уже повертаюся».

Отримайте особисту карту оточення **PS113** («Табір мандрівних торговців»).

СПОГАД ВЕЛЕТА 03

У тріснутому окулярі промайнули обриси бандитів.

«Чорт забирай! Знову? — запитав Єгер. — Я вже втомився тікати».

«Як і всі, — сказала Марія. — Тож припини нити».

Однак переконливості в її голосі не було.

«Агов, здорованню! — вона поплескала Велета по плечах. — Час рушати. Ніч уже близько».

Тоді вона зрозуміла, що Велет дивиться в іншому напрямку.

«У мене погані новини», — похмуро повідомив він.

«Ну, бандити — це завжди погані новини, — відповіла Марія, намагаючись звучати суворо. — Чи ти хочеш ще чимось мене порадувати?»

«На жаль. Я бачу потрібний нам артефакт, — сказав Велет. — Але аномалія поруч із ним величезна!»

Марія теж подивилася в бінокль.

«Занадто велика. Ми не дістанемося артефакту», — підсумувала вона.

«Тільки не це, — знову занів Єгер. — Ми хоча б виживемо?»

В очах Велета щось промайнуло.

«Я дістану артефакт, — промовив він. — Але ви маєте прикрити мене».

Марія здивовано поглянула на нього.

«Як? Як ти збираєшся видобути той артефакт? Ти ж підсмажишся чи навіть гірше!»

«Просто прикрий мене», — повторив він.

Зосередившись на бандитах, Єгер і Марія не бачили, чи зміг Велет забрати артефакт. Скоро він повернувся. Широка усмішка на його обличчі могла свідчити лише про одне.

«Як тобі вдалося?» — здивовано запитав Єгер, пере-
крикуючи гуркіт бою.

«Просто я пообіцяв дещо декому важливому», — ска-
зав Велет і відкрив вогонь.

Отримайте особистий жетон ходу («Сортувальник»).

СПОГАД ВЕЛЕТА 04

На полі бою пролунав останній постріл і настала ціл-
ковита тиша. Вечірній туман прикрив тіла загиблих
сталкерів. Монолітівці беззвучно наближалися.

Велет зціпив зуби. Біль був майже нестерпним: одна
з ворожих куль пробила стегно, але він змусив
себе не рухатися. Він знав, що вони були хорошими
стрільцями й могли покласти всіх бійців його загону.
Велету сильно пощастило, що він відбився одним
лише пораненням.

Хоча насправді це було не везіння. Це був здоровий
глузд. Якби він не вклав стільки зусиль у свій костюм,
то був би мертвим, як і решта.

Про втечу й помсту не було й мови. Залишався тільки
один спосіб вижити.

Крізь напівзаплющені очі Велет стежив за набли-
женням ворога. Монолітівець зупинився біля нього,
нахилився обшукати й спробував зняти балістичний
захист. Велет інстинктивно напружив м'язи, і монолі-
тівець застиг від несподіванки.

Але попередити інших він не встиг.

Велет блискавично дістав ніж і проткнув ним горло
монолітівця. Потім потягнув його на землю. Здається,
його товариші нічого не почули.

Через кілька довгих хвилин Велет піднявся, забрав
свій захист і пошкандибав подалі від поля бою.

Суча Зона сьогодні змилостивилася над ним. Це
добре. Бо Велету було заради кого жити.

Отримайте особисту карту модифікації PS112
(«Балістичний захист»).

СПОГАД ВЕЛЕТА 05

Ганна, як завжди, чекала перед будинком.

Правду кажучи, «будинок» — це було трохи перебіль-
шення. Перекошені двері, вікна зі щілинами, дірявий
дах. За межами Зони будівлю можна було б назвати
хіба що халабудою, проте для Велета це був справж-
ній дім.

Місце, де билося його серце. Місце, у якому жило
тепло та спокій.

Ганна широко усміхнулася й поправила ковдру. Велет
помітив снайперську гвинтівку, що чемно стояла біля
Ганни.

«Я такий щасливий повернутися», — сказав він
і нахилився поцілувати її.

Її очі сяяли. Її рука ковзнула по його масивному
передпліччю та стиснула його долоню.

«З тобою все гаразд», — промовила вона. Вона радше
стверджувала, ніж запитувала, але Велет почув
полегшення в голосі.

«Звичайно, — весело засміявся він. — Зоні я не по
зубах».

«Не навроч, — застерегла вона, але теж усміхну-
лася. — Знайшов?»

Велет розкрив рюкзак.

«Аякже! Досить непогані артефакти! Я навіть із
покупцем зв'язався. Скоро в нас буде достатньо гро-
шей. Ми зможемо залишити цю діру й поїхати кудись,
де вилікують твою ногу».

«Досі не знаю, чи вірити твоїм обіцянкам», — сказала
Ганна тремливим голосом.

«Ну, це сильно спростило б тобі життя», — відповів
Велет і вкотив її візок усередину.

Спогади Тараса

СПОГАД ТАРАСА 01

Дош і не думав ущухати. Краплі несамовито бились об землю й збивали піну в калюжах навколо їхньої схованки. Повітря було пронизане відчаєм.

«Це божевілля ніколи не скінчиться», — промовила Іванна. Вона стояла біля дверей і дивилася на зягнуте хмарами небо.

«Ми запізнаємося на перегруповування, — сказав Лев і запалив п'яту поспіль сигарету. — Лейтенант нас розірве».

«Ніхто вас не розірве, — утрутився Тарас. — Лейтенант не дурень. Він знає, що йти під дощем небезпечно. Дай-но мені запальничку».

«Ми запізнаємося, — промовила Іванна, відкладаючи КПК. — Запізнаємося й пропустимо найбільшу операцію в історії. Вони вирушать по артефакти, а ми сидітимемо тут, як дурні!»

«Або ні, — сказав Тарас, порпаючись у рюкзаку. — Хтозна, що може трапитися. Ми все ще можемо встигнути».

«Хіба що на літаку», — сплюнув Владко.

Тарас скося поглянув на нього.

«У нас немає літака, — сказав він. — Підемо пішки. Тому тобі краще щось зробити з діркою в чоботі, про яку ти постійно торочиш. Також, усі, почистьте зброю. Обробіть мозолі. Поміняйте пов'язки, якщо треба. І трохи перепочиньте. Скористаймося часом. Нема коли нити».

«А ти що збираєшся робити, сержанте?» — запитала Іванна, спостерігаючи, як Тарас розпалював багаття.

«А я, — він широко усміхнувся. — Приготую вам, діткам, смачну вечерю».

Отримайте особистий жетон ходу («Надхненник»).

СПОГАД ТАРАСА 02

«Поглянь, — Тарас дістав ще одне фото. — Це маленька Таня. Дочка мого племінника. Їй тут вісім, а скільки зараз... навіть не знаю... Можливо, вона вже закінчила школу».

Владко холодно подивився на нього.

«І нащо ви мені це все показуєте?» — запитав він, намагаючись стримати презирство.

«Ну, це моя сім'я, — Тарас недовірко поглянув на свого юного супутника. — Вони важливі для мене».

«Так, звичайно. А як довго ви тут, сержанте? Десять років? А може, ще більше? — насмішувато запитав Владко. — Вони ж можуть уже бути мертві! Яке це взагалі має значення?»

Тарас сердито смикнув себе за вус.

«Це важливо, бо сім'я — усе, що в нас є. Бо...»

Він не закінчив, бо назовні пролунав вибух і бліндаж почав обвалюватися. Тарас не встиг додумати, що в їхній бліндаж міг влучити снаряд від РПГ, як уже був на ногах. Перш ніж стеля остаточно обвалиться, він мав витягти їх. Тож Тарас схопив шокованого юнака за руки й виволік його в холодну чорну ніч. Дах був охоплений полум'ям і частково обвалювався.

Він тягнув напівпритомного юнака подалі від вогняного пекла. Він відтягнув його за мішки з піском, а сам сховався за обгорілим пеньком і дістав гвинтівку. Було неважко знайти стрільця, який саме був зайнятий перезарядженням РПГ.

Пристрелити його було ще легше.

Тарас зітхнув і подивився на Владка, який саме приходив до тям.

«Ти теж частина моєї сім'ї, хлопче, — промовив він. — Хоч ми й познайомилися всього лише кілька днів тому».

Отримайте особисту карту предмета PS121 («Мішки з піском»).

СПОГАД ТАРАСА 03

«Усередину! — вигукнув Тарас, намагаючись перекричати гуркіт бою. — Заходьте всередину! Негайно, бігом, дітлахи! Вони можуть помітити вас!»

Одне за одним його група зникла в темряві бункера. Іванна, що заходила останньою, зупинилася біля дверей і поглянула на сержанта.

«Ви не йдете?» — запитала вона.

«Ні, — відповів Тарас і штовхнув її всередину. — Знайди важіль, який відчиняє двері, і чекай, доки не повернуся. Я спробую відволікти їх».

«Але...»

Тарас зачинив двері, відповз у найближчі куші й став чекати нападників. Щойно вони з'явилися, Тарас швидко оглянув компенсатор і зустрів ворогів автоматним вогнем. Він побачив, як два нападники впали на землю, і кинувся навтьоки.

Це, безумовно, приверне їхню увагу.

Він біг, навмисно відводячи нападників від бункера, у якому сховався його підрозділ. Пригнувся, коли помітив, що кулі пролітають занадто близько від нього, зробив кілька пострілів і побіг далі. Легені палали, проте він біг далі. Зовсім сам, сивий вовк війни.

Думками, однак, він був разом зі своїми в бункері.

«Усе буде добре, дітлахи, — подумав він. — Я про вас подбаю».

Отримайте особисту карту модифікації PS122 («Компенсатор»).

СПОГАД ТАРАСА 04

У кожного сталкера є схрон. Точніше сказати, у кожного хорошого сталкера.

Тарас завжди вважав себе більше солдатом, ніж сталкером, тому схрону не мав. Він, звичайно, збирав якісь речі, переважно ліки чи сухпайки, проте вони не затримувалися в нього надовго.

Завжди були ті, з ким можна було поділитися.

А взимку він завжди брав відпустку й перекладав обов'язки командувати на Іванну. А сам вирушав до маленького напівзруйнованого села на п'ять хат, що стояло на краю Зони, з наплічником, повним припасів. Село було задалеко від багатих на артефакти районів, тому не привертало уваги. Там жили ті, хто заслуговували на повагу Тараса.

Купка ветеранів з інвалідністю. Сліпий чоловік, який за багато часу провів на радіоактивних ділянках. Два або три самосели. Два літніх сталкери. Уже й багатько.

Діставшись туди, Тарас завжди прокрадався до будівлі, що слугувала поштовим відділенням, і гучно стукав у двері. Зазвичай відповідь не барилася:

«Кого там ще чорти принесли?»

«З Новим роком, старі кульгаві засранці!» — кричав Тарас, на що зазвичай чув вибухи сміху й радісні вигуки.

Отримайте особисту карту оточення **PS123** («Склад»).

СПОГАД ТАРАСА 05

«Заспівай», — попросив один зі сталкерів. Його сусід уже розвернувся передати гітару, але Тарас лише похитав головою.

«Ні, — сказав він. — Я не вмію. У мене болить горло, і зовсім не хочеться співати».

І далі мовчки дивився на багаття. Усі примовкли, один із супутників передав йому чашку з чаєм. Чай був міцним, і його тепло швидко розлилося по всьому тілу.

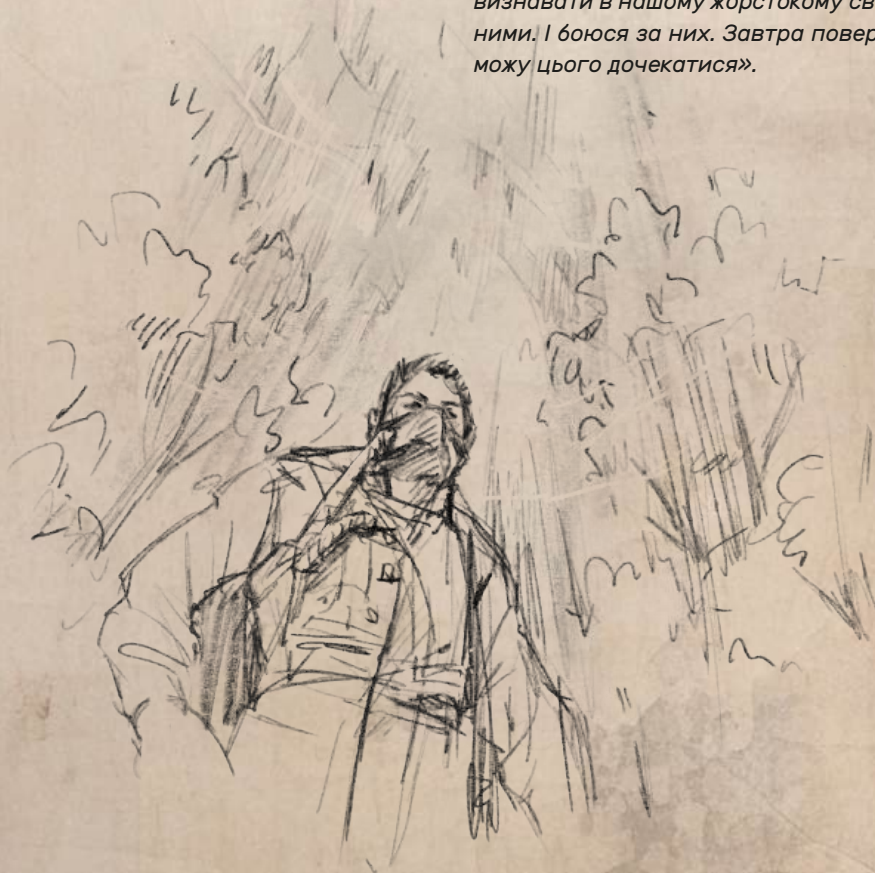
«Дякую, — промовив Тарас. — Мушу визнати, що ви вельми непогана група».

«Тоді, може, приєднаєшся до нас? — запропонував один зі сталкерів. — Нам би не завадив досвід такого мудрого вовка, як ти».

«Не можу, — Тарас похитав головою. — Бо вже маю свою групу. Непогані дітлахи. Іванна — дуже розумна й дуже обережна. Лев — трохи шибайголова, але порядний. Владко — удає із себе невразливого, хоча просто ще малий і не все розуміє. Є й інші. Я відповідаю за них».

Він гірко усміхнувся, а очі затуманилися.

«І я їм зобов'язаний. Три роки тому вони знайшли мене напівмертвого й смертельно пораненого. Ніхто їх не змушував мені допомагати, проте вони підібрали мене й виходили. Вони зробили це з доброти. Уявляєте? — засміявся він. — І це було дуже розумним рішенням, бо пізніше я очолив їхню групу та врятував їх стільки разів, що вже й не порахуєш. Кумедно визнавати в нашому жорстокому світі, але я сумую за ними. І боюся за них. Завтра повертаюся до них і не можу цього дочекатися».

Спогади Гуляша

СПОГАД ГУЛЯША 01

Пляшка описала дугу в повітрі й розбилася об стіну.

Реакції не треба було довго чекати. Кровосос заревів і виліз зі свого лігва.

Брови Гуляша здивовано полізли вгору, коли він побачив розміри мутанта. Це була доросла вкрита шрамами особина з повністю відрослими мацаками навколо морди. Кровосос одразу ж став невидимим, але Гуляш знав, що варто йому прицілитися в бік дверей, як почвара побіжить зигзагами.

Або навіть утече. Що було б дуже прикро. Бо де ще Гуляш знайде таку особину в такому зручному для вбивства місці?

На щастя, кровосос був налаштований серйозно, тому Гуляш почав стріляти. Розмитий силует мутанта, що нісся на Гуляша з неймовірною швидкістю, трохи сповільнився. Інстинкти хижака змушували кровососа невпинно наступати. Мутант упав усього лише за кілька кроків від Гуляша, зброя якого вже димілася. Мацаки навколо пащі тремтіли й смикалися.

Гуляш зітхнув і витер піт з чола. Добре, що він зарядив особливі набої. Тоді похмуро всміхнувся й дістав сокиру.

«Нічого особистого, — промовив він. — Лише бізнес. Шістдесят купонів за один мацак. Хворі колекціонери».

І почав відрубувати мацаки.

Отримайте особисту карту модифікації **PS912** («Отруйні патрони»).

СПОГАД ГУЛЯША 02

Пролунав різкий брязкіт металу, коли снарк у клітці вдарив по прутах із нелюдською силою. Це повторилося кілька разів. Гуляш диявольськи посміхнувся.

«Закінчуються сили?» — прошепотів він, наближаючись до клітки та хлюпаючи чоботами по болоту. Снарк почав активно лупцювати клітку зсередни, щойно відчув Гуляша.

«Ну вибач за це, — сказав Гуляш. — Просто деяким людям потрібна твоя голова на стіні, щоб відчувати, що в них є яйця. А тепер...»

Він завмер, коли снарк видав пронизливий неприємний звук. А тоді ще один. І ще.

Гуляш достатньо знав про снарків і зрозумів, у чому справа. Снарк кликав на допомогу свою зграю.

Гуляш ледь устиг розвернутися, як із темряви на нього вискочили двоє снарків. Реакція сталкера, на щастя, була досить швидкою. Він збурнув у їхній бік голову кровососа, мацаки якого хоч і були вже трохи млявими, проте однаково наганяли страху. Снарки

інстинктивно відсахнулися й подарували Гуляшу дорогоцінний час. Він устиг дістати дробовик і прострелити голову ближньому снарку. Тоді, ухилившись від атаки, сокирою розкріїв череп другому. Кров потвори забризкала його аж до підборіддя, проте він лише посміхнувся.

Потім повернувся до своєї здобичі. Снарк у клітці вишкірився.

«Мала погань, — прошипів Гуляш. — Не треба було кликати друзів. Поганий снарк. Поганий. Але розумний. Науковці з радістю проведуть із тобою кілька досліджень!»

Снарк зойкнув, ніби розумів людську мову.

«Вони із задоволенням розріжуть тебе, — сказав Гуляш. — А я із задоволенням отримаю свої триста купонів!»

Отримайте особисту карту предмета **PS911** («Жахливі рештки»).

СПОГАД ГУЛЯША 03

Серед уламків лежав собака. Великий і жиливий. Його величезна деформована голова ледь нагадувала голову бульдога. Він роззявив пащу й показав ряди блискучих гострих зубів. Наче хотів, щоб люди, які ховалися, побачили їх.

Новак підняв зброю і почав підійматися, але Гуляш схопив його за плече й потягнув униз. Вони обидва ховалися під вікном.

«Навіть не думай стріляти, хлопче», — прошепотів він.

«Чому це? — спитав Новак тремтливим голосом. — Він покличе зграю?»

«Немає ніякої зграї, — Гуляш оглядав куці неподалік. — Є лише один собака. І він ховається десь неподалік, створюючи дзеркальні копії. Глянь! Бачиш, як світло проходить через того?»

«То це... ілюзія?»

«Саме так. Не зважай на неї, — Гуляш зважив сокиру в руки. — Залишайся тут і не стрілай, — додав він. — Мені вже траплявся такий вид. Дивись і вчися».

«А якщо ти помилишся?» — голос Новака тремтів.

«Тоді твої проблеми зникнуть, — відповів Гуляш і виліз через вікно.

Щойно він знайшов справжнього пси-собаку й убив його одним помахом сокири, як зникла й копія.

Отримайте особисту карту оточення **PS913** («Скупник»).

СПОГАД ГУЛЯША 04

Прибулий виявився молодим чоловіком, настільки відданим науці, що не бачив далі за власний ніс і не помічав пасток. У Зоні такі люди були тягарем, і Гуляш терпіти їх не міг.

Хіба що вони добре платять.

«Для дисертації я маю намір виміряти ступінь радіоактивності кракунів, — палко пояснював він. — Хочу дізнатися, як радіація впливає на вроджений інтелект і...»

«А від мене ти чого хочеш?» — перебив Гуляш.

«Мені треба, щоб ви знайшли для мене відкриту оглядову точку, щоб я міг розпочати перший етап дослідження», — сказав біолог.

«Відкриту? — насупився Гуляш. — На твоєму місці я б шукав добре захищене місце. Ті круки...»

«Я науковець, — упевнено сказав юнак. — І знаю, на що спроможні кракуни. Мутовані чи ні, вони дружні й допитливі. Знайдіть мені місце. Я заплачу, як дослідження буде завершено».

Нарешті він сказав щось цікаве.

Гуляш знайшов потрібне місце й зачався неподалік, спостерігаючи, як біолог незграбно лізе на дерево. Він не надто здивувався появі мутанта, який відчув запах біолога й підкрадався до дерева. Немов тень, Гуляш вискочив із засідки й одним влучним ударом розтропив голову мутанту.

«Вибач, — пояснив він трупу. — Але ти став між мною та п'ятьма сотнями купонів».

Отримайте особистий жетон ходу («Мисливець»).

СПОГАД ГУЛЯША 05

Гуляш підняв брезент. Тушкани забилися в кут клітки, злякавшись світла ліхтаря, але вже за лічені секунди зрозуміли, що загрози немає. З несамовитою люттю вони накинулися на прутья й почали гризти їх довжелезними зубами.

Покупець схилювся над кліткою й оглянув мутантів.

«Гарненькі, — сказав він. — Але їх дванадцять. Я просив вісьмох».

«Незабаром їх і буде вісім. Або навіть менше. Цих істоток важко тримати в неволі: вони мають звичку нападати один на одного, коли заганняєш їх у глухий кут. Спочатку їх було п'ятнадцять».

«Ви такий турботливий, — заявив покупець. — А ще я думаю, що ви збираєтеся переглянути ціну».

Гуляш презирливо скривився.

«Ні».

Покупець, не сперечаюся, віддав сталкерові пачку купонів.

Гуляш уже йшов геть, коли розвернувся й запитав:

«Просто із цікавості. Кому потрібні ці почвари?»

«Ти навіть не уявляєш! — покупець засміявся. — Ці бідолахи — ідеальне доповнення до боїв у ямах! Незабаром чекай на нові замовлення! І... кхм... — покупець затнувся. — Просто із цікавості. Чому ти це робиш?»

«У мене свої потреби», — відповів Гуляш і пішов.

Проте питання змусило його замислитися. Замислитися й підрахувати. Ціни на нерухомість у країні, де він планував жити, постійно зростали, як і рівень життя. Крім того, йому довелося відкладати гроші на психологічне лікування. Здавалося, мрія лише віддаляється від нього, проте він не втрачав надії.

«Залишилося якихось сорок тисяч купонів», — подумав він і пішов шукати роботу.

Творці гри

Присвячується пам'яті Лукаша Орвата, найкращого з нас. Сподіваємося, ми ще зустрінемося.

Автор гри: Paweł Samborski

За мотивами серії ігор S.T.A.L.K.E.R. від компанії GSC Game World © 2024 GSC Game World Global Ltd.

Дизайн доповнення: Tomasz Zawadzki

Тестування й розроблення: Michał Oracz, Konrad Sulżycki, Filip Tomaszewski, Tomasz Zawadzki, Wojciech Zieliński

Книга правил: Tomasz Zawadzki

Наративний дизайн: Marcin Mortka

Автори тексту: Marcin Mortka

Редагування: Daniel Morley

Вичитка: Tyler Brown, Daniel Morley, Jeremy Freeman, Wiktoria Ślusarczyk

Художнє керівництво: Patryk Jędraszek, Adrian Radziun

Графічний дизайн: Łukasz Styrna, Karolina Łaski-Getka, Adrian Radziun

Художнє оформлення: Ewa Labak, Piotr Foksowicz, Jakub Dzikowski, Piotr Orleański, Pamela Łuniewska, Agnieszka Szade, Patryk Jędraszek, Magdalena Cieplak

Дизайн персонажів: Ewa Labak, Agnieszka Szade

Верстання: Patrycja Marzec, Rafał Janiszewski

Виробництво: Witold Chudy, Piotr Chmielewski, Anna Czajka, Jacek Pyszczyk, Jacek Szczypiński, Olga Baraniak, Zofia Jerzyńska, Adrianna Kocięcka, Mateusz Wolski, Michał Matłosz

Команда GSC Game World: Ievgen Grygorovych, Mariia Grygorovych, Agostino Simonetta, Nikita Zakharchenko, Zakhar Bocharov, Olga Ryzhko, Vlad Novikov, Lina Volokhova, Maksym Tkachenko

S.T.A.L.K.E.R. I GSC GAME WORLD
Є ЗАРЕЄСТРОВАНИМИ
ТОРГОВЕЛЬНИМИ МАРКАМИ.
УСІ ПРАВА ЗАСТЕРЕЖЕНО

Українська локалізація:
ТОВ «Ігромаг»

